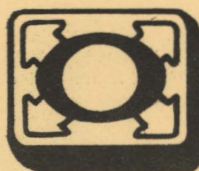

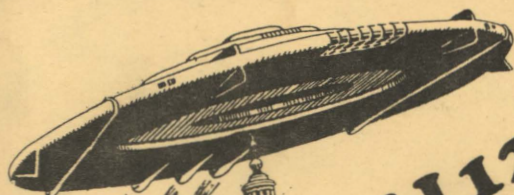
NIVFO

NORSK INSTITUTT
FOR VITENSKAPELIG
FORSKNING OG OPPLYSNING

bulletin

4·5-90

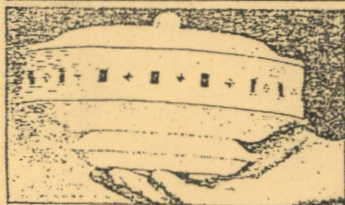
AURA

MJ 12-
DOKUMENTENE
ET BEVIS PÅ UFO-SLØRING?

**FOKUS PÅ
MEDIENE**
Medienes
slagside

GULF BREEZE:

DEN BEST DOKUMENTERTE UFO-SAK
I HISTORIEN?

**NEW AGE
PÅ RETUR?**

Medarbeidere i CSICOP
ass. of the CSICOP

Paul Kurtz, Chairman
(professor of philosophy, SUNY at Buffalo)
Kendrick Frazier
(science writer, Editor, *THE SKEPTICAL INQUIRER*)
Lee Nisbet, Executive Director
(professor of philosophy, Medaille College)

FELLOWS

James E. Alcock
(professor of psychology, York Univ.)
Isaac Asimov
(science writer)
Irving Biederman
(professor of psychology, SUNY at Buffalo)
Brand Blanshard
(professor of philosophy, Yale)
Mario Bunge
(professor of philosophy, McGill Univ.)
Bette Chambers
(Executive Director, American Humanist Assoc.)
Milbourne Christopher
(magician, author)
F. H. C. Crick
(Salk Institute for Biological Studies)
L. Sprague de Camp
(science writer, engineer)
Bernard Dixon
(European Editor, *Omni*)
Paul Edwards
(Editor, *Encyclopedia of Philosophy*)
Charles Fair
(science writer)
Anthony Flew
(professor of philosophy, Reading U., England)
Yves Galil  t
(Exec. Secy., l'Union Rationaliste)
Martin Gardner
(author, critic)
Stephen Jay Gould
(Museum of Comparative Zoology, Harvard)
C. E. M. Hansel
(psychologist, Univ. of Wales)
Sidney Hook
(professor emeritus, philosophy, NYU)
Ray Hyman
(professor of psychology, Univ. of Oregon)
Leon Jaroff
(Managing Editor, *DISCOVER*)
Lawrence Jerome
(science writer, engineer)
Philip J. Klass
(science writer, engineer)
Marvin Kohl
(professor of philosophy, SUNY at Fredonia)
Edwin C. Krupp
(astronomer, director, Griffith Observatory)
Lawrence Kusche
(science writer)
Paul McCready
(scientist/engineer, AeroVironment, Inc.)
David Morrison
(professor of astronomy, Univ. of Hawaii)
Ernest Nagel
(prof. emer., philosophy, Columbia)
James Oberg
(science writer)
W. V. Quine
(professor of philosophy, Harvard)
James Randi
(magician, author)
Ceri Sagan
(professor of astronomy, Cornell)
Evry Schatzman
(President, French Physics Association)
Thomas A. Sebeok
(anthropologist and linguist, Indiana Univ.)
Robert Shaeffer
(science writer)
B. F. Skinner
(professor of psychology, Harvard)
Marvin Zelen
(statistician, Harvard)
Marvin Zimmerman
(professor of philosophy, SUNY at Buffalo)

**NORSK INSTITUTT FOR VITENSKAPELIG FORSKNING
OG OPPLYSNING (NIVFO)**

NORWEGIAN INSTITUTE OF SCIENTIFIC RESEARCH AND ENLIGHTENMENT

Innhold

FRA REDAKSJONEN	3
FOKUS P�� MEDIA	4
��R PRESSEFRIHET DET SAMME SOM FRIHET	
TIL �� PUBLISERE FALSKHET?	12
SSSNAKE! /ET ANNET EKSEPEL FRA INDIA ...	13
EN OPPGAVE FOR JOURNALISTH��GSKOLEN ...	14
IDRETT OG STIMULERENDE MIDLER	15
SRI CHINMOYS BEDRIFTER	16
"MJ 12"; ET BEVIS P�� UFO-SLØRING?	17
GULF BREEZE	24
KVAKSALVERLOVEN SATT UT AV SPILL	30
MAGNETISK ASTROLOGI	31
URI GELLER (nytt hefte)	32
LESERNES SIDER	33
OM AURA-FORSKNING	34
INTERVJU MED EN SKEPTIKER	39
GULF BREEZE (SISTE)	40
NEW AGE P�� RETUR?	41
AVTRYKKENE I FJÆRA	44
��PROPOS MERKELIGE AVTRYKK I BAKKEN	46
DET SPØKER!	47
SCIENTOLOGI-SEKTEN	48
TRE UFO-STYRT P�� TO ��R!	49
ARBEIDSLEDIG MISBRUKT	50
FR��UNDERVISNINGEN I TRONDHEIM	51
CENTER FOR INQUIRY	51
AKUPUNKTUR (rapport fra prosjektgruppe)	52
KAN APER LÆRE �� SN��KKE ET SPRÅK?	54
"SUBLIMAL-BÅND"	55
TRE UFO-STYRT P�� TO ��R!	56

ABONNEMENT P   NIVFO-BULLETIN BESTILLES VED
   SENDE INN KR 100,- TIL:
NIVFO, POSTBOKS 9, 7082 KATTEM

POSTGIROKONTO: 0814 3469574

BLADET UTKOMMER MED 5 NUMMER PER   R

ANSVARLIGE REDAKT  RER:
K Sten  deg  rd og Jan S Krogh

NIVFO-Bulletin er et kritisk forum for
pseudovitenskap og litteratur

Kjære leser!

Når noen påstår at tiden akselererer, kan man fristes til å tro på det, spesielt hver gang et nytt årsskifte nærmer seg. Kan det virkelig være snart et år siden NIB nr. 1/90 ble eks-pedert? Det virker utrolig, men bevisene er uomtvistelige. Bordkalenderens 365 blad er snart snudd, og her foreligger NIBs dobbeltnummer, 4-5/1990. Tiende årgang er i havn og 1990 er på vei inn i historien.

Året har ingen store 'merkesaker' å se tilbake på. Rapp-orten fra Helsedirektoratets Akupunkturutvalg ble fremlagt i år, vi har anmeldt et par dusin ulovlige annonser til samme direktorat og Forbrukerombudet, og massemedia har hatt en del mer og mindre ubalanserte innslag om 'våre' emner, alt etter velkjent oppskrift. 'Mediastormen' rundt landets statsminister har avstedkommet en hel del fokusering på mediene, og det er interessant å merke seg de mange leserinnlegg i avisene hvor innsenderne klager på ubalansert reportasje. Medienes slagside til fordel for den 'irrasjonelle bølgen' er meget vekjent og iøynefallende. I dette dobbeltnummeret retter vi søkelyset nettopp på dette forhold, som bør følges opp i tiden fremover

Ellers har vi gitt plass til en gjennomgang av to spesielle UFO-historier, kalt MJ-12-dokumentene og Gulf Breeze. Dette er saker som har hatt meget store oppslag både i UFO-litteraturen og andre steder. De er av spesiell interesse fordi mange tilhengere betrakter dem som beviser for UFOenes realitet, og for at USAs myndigheter holder tilbake høyst oppsiktsvekkende data om UFOer.

1990 har vært et ganske bra 'driftsår.' Et mindre antall abonnenter har falt fra ved årsskiftet, noe som alltid skjer, på samme måte som nye kommer til. Så det er ingen grunn til å klage.

Foreningen SKEPSIS ble opprettet i Oslo like før forrige årsskifte, og vi forstår at første nummer av dens tidsskrift vil foreligge før årets utgang.

Så står det igjen å se hva det nye året vil bringe. Det blir påstått at New Age er på retur. Om så er tilfelle vil det sikkert innebære at noe nytt dukker opp i stedet. Hva det nå enn måtte bli. Jo flere abonnenter vi får, desto større er våre muligheter til å følge med og bringe informasjon.

Vi ønsker alle våre lesere en hyggelig jul og et riktig godt nytt år!

Redaksjonen

FOKUS PÅ MEDIA

I THE SKEPTICAL INQUIRERs SOMMERNUMMER 1990 FØREKOMMER EN MEGET INTERESSANT UNDERSØKELSE AV HVORDAN AVISER BEHANDLER SÅKALTE PSYKISKE FENOMENER; DET SVENSKE TIDSSKRIFTET FOLKVETT TAR OPP SAMME TEMA -

|||||

Forfatter av artikkelen i Skeptical Inquirer (SI) er Roger Klare, freelance vitenskapsjournalist. Han innleder med å vise til at spøkelser er velkomne gjester i dagsavisene, og at også andre former for psykiske fenomener er kjærkomne bidrag. Ukritisk reportasje er normen: avisene lar ofte være å følge de objektive normene for nyhetsrapportering; dvs. å bringe begge sider av historien - når det gjelder denne type stoff. (Meyer 1987).

Hva er det som gjør denne type reportasje så populær? For det første, ukritiske historier tar sikte på å underholde leserne ved å spille på den fremmedartede og irrasjonelle natur hos påståtte paranormale hendelser. Man anser historiene som ganske harmløse, dersom det senere viser seg at det ikke var noe mystisk ved hendelsene. (Cowen 1981). Avisene serverer således det paranormale som underholdning. Dette er en av hovedgrunnene til at de bringer spøkelseshistorier (Brunsman 1988).

Artikler om det paranormale blir også servert som nyheter. De er en blanding av uvanlige hendelser og personalteter, en kombinasjon som favoriserer de store oppslagene.

Men det later til at problemet med ukritiske historier er knyttet til selve rapportasjeprosessen. Innen denne prosessen er det to strategier som kan hjelpe til med å øke dekningen av skeptikere.

EN UNDERSØKELSE

Roger Klare foretok en studie av slike avis-historier fra 1977 til 1988. Han valgte 1977 fordi dette var det første året etter opprettelsen av CSICOP. Avisene han tok for seg var Cleveland Plain Dealer, Columbus Dispatch, New York Times, og Washington Post. Curtis Mac Dougall fant at slike begivenheter som spådommer fra lokale 'seere' sjelden får dekning utenfor et begrenset geografisk område. Klare valgte Cleveland Plain Dealer og

AVISENE PRAKTISERER
STORE OG OMFATTENDE
DEKNINGER AV STOFF
FRA TILHENGERE AV
PARANORMALE.

REPORTERE SOM LEGGER
VEKT PÅ VITENSKAP OG
KONTROVERSER MÅ ØKE
DEKNINGEN AV STOFF
FRA SKEPTIKERE.

og Columbus Dispatch for å sikre seg dekning av lokale og regionale begivenheter. Mac Dougall fant også at andre hendelser, som aktivitetene til velkjente 'seere', oppnår nasjonal dekning gjennom Associated Press og store aviser. Klare valgte New York Times og Washington Post for å se på dekingen av nasjonale begivenheter, såvel som enkelte lokale og regionale.

Han undersøkte 222 historier. Disse handlet for det meste om individuelle 'psykiske' opplevelser, parapsykologer som samler rapporter om disse antatte opplevelsene og påstander fra selvstaltede seere.

Mesteparten av historiene omfattet bare ett emne, selv om noen diskuterte også to eller tre. Det forekom 19 emneområder eller kategorier, varierende fra poltergeist til Kirlian-fotografering.

Klare klassifiserte hver historietype, reportasjens innfallsvinkel, image og kilder. Typene hadde to kategorier: nyhets- og attraksjonsoppslag. B.D. Itule og D.A. Anderson (1987) definerer nyhetsoppslag som de som "opptegner hvem, hva, hvor, når, hvorfor og hvordan i forbindelse med betimelige hendelser". Attraksjonsoppslag defineres som de som "analyserer nyhetene, underholder publikum, eller beskriver mennesker, steder eller ting."

Reportasjevinkelen i en historie faller innenfor en av fire kategorier:

1. Godtroende; spesifikke paranormale påstander fremsatt av kilden for historien eller av dens reporter uten kritiske kommentarer.
2. Nøytrale; spesifikke paranormale påstander blir fremsatt og adressert, eller ingen påstand forekommer. Til denne kategori hører også historier hvor reporteren brukte kvalifiserte termer, som "såkalte" og "antatte" for å beskrive personer eller påstander.
3. Skeptisk; Spesifikke paranormale påstander blir imøtegått av reporteren eller kilden.

Historiens budskap faller inn under én av tre kategorier:

- 1: Risiko for person(er) som opplever eller befatter seg med det psykiske fenomenet.
- 2: Fordel for vedkommende.
- 3: Ikke spesifisert som det ene eller det andre av ovennevnte.

Basert på hvordan avisen identifiserer sin kilde, faller historie-klassifikasjonen inn under syv kategorier:

1. Opplever; En person som hadde en antatt paranormal opplevelse men som ikke påsto seg å ha psykiske evner.
- 2: Praktikant; en selv-proklamert seer.
- 3: Parapsykolog; denne kategorien omfattet vitenskapsfolk og psykologer, slike som er engasjert i forskningslaboratorier, og de som arbeider ute i felten.
- 4: Forsker; en sosiolog eller annen akademiker.
- 5; CSICOP-etterforsker; denne kategorien omfatter CSICOP-talsmenn og vitenskapelige og tekniske konsulenter i CSICOP.
- 6; vitenskapsfolk og andre etterforskere som ikke er tilknyttet CSICOP.
- 7: Andre; Enhver som ikke matcher beskrivelsene ovenfor. Dette inkluderer ikke reporterne som foretar dekingen av de individuelle historiene.

RESULTATENE:

Roger Klare gjengir disse i tabell-oversikter, som vi her bringer i original. [Vi håper at de lesere som abonnerer på SI vil godta dette, med tanke på de mange som ikke har et slikt abonnement...- Red.]

Emne; disse er kategorisert i tabell 1, som viser prosentdelen av de 222 historiene som diskuterer et spesielt emne. Legg merke til at poltergeist og spjelser toppe listen.

Historietype; av de 222 historiene i undersøkelsen fant Klare at attraksjonsoppslagene slo nyhetshistoriene

med nesten 2 til 1.

Innfallsvinkel; ukritiske artikler om det paranormale slo de kritiske eller skeptiske med godt over 2 til 1. (Se tabell 2).

Story image; Paranormale fenomener ble oftere utlagt som fordelaktige enn som farlige. (Tabell 3).

Historiens kilde; opplevere, praktikanter og parapsykologer slo hver for seg CSICOP-etterforskere med mer enn 2 til 1. Disse forholdene varierte lett når vitenskapsfolk og andre etterforskere var substitutter for CSICOP-personell.

De relasjonene som disse klassifikasjonene har overfor hverandre forteller oss noe om avisreportasjer.

Ved å sammenligne historietype med innfallsvinkel (Reporting Approach) [tabell 4] fant Klare at nyhetsoppslagene var assosiert med den nøytrale tilnærmelsen mens attraksjonsoppslagene var assosiert med den godtroende tilnærmelsen. Dette indikerer at det skeptiske syn har en mulighet til å bli hørt innenfor kategorien nyhetsoppslag. [Dette har norske avisredaktører fremholdt overfor oss mange ganger, Red.] Nå er det slik at en skeptiker bare får noen få setninger til å gi uttrykk for sin sak. Likevel kan vi si - i det minste i prinsippet - at nyhetshistoriene om det paranormale er ledsaget av et "nøytralitets-ideal".

Denne nøytraliteten i nyhetsoppslagene er en kontrast til fraværet av den i attraksjonshistoriene. Mens sistnevnte evne til å dybdyanalysere gjør den til et mer lovende redskap for det skeptiske syn. Disse forfatterne kan gå ut over underholdningsaspektet, selv om dette er noe som sjelden skjer.

I en historie klassifisert som nøytral, kan en reporter fokusere enten på oppfatningen av paranormale tilhenger eller skeptikere. Antall setninger knyttet til hver historie-kilde - direkte eller indirekte sitater - er et mål for den relative mengde av oppmerksomhet gitt synspunktet. F.eks.; anta at vi har en historie hvor en CSICOP-forsker bare har noen linjer til rådighet for å gi

uttrykke en påstand. (I enkelte tilfeller var det nettopp dette Klare fant). Dersom en parapsykolog får anledning til å bruke en rekke sentenser til sin sak, vil den skeptiske kommentaren fungere omtrent som advarselen på en sigarettpakke: Få lesere legger merke til den, eller bryr seg om den. Selv om det ville bli vanskelig å bevise at reporteren gikk inn for å diskreditere det skeptiske syn, kunne en leser lett komme til å oppfatte det slik.

Nesten alle historiene hadde i det minste en kilde; derfor vil kildene spille en rolle når det gjelder å fastslå innfallsvinkelen hos de fleste paranormale historier. Når vi sammenligner KILDE med VINKEL (Tabell.3) finner vi at opplevere, praktikanter og parapsykologer alle er assosiert med den godtroende innfallsvinkelen. Dette indikerer at mange paranormale påstander fremkommer uten kritiske kommentarer. CSICOP-etterforskere blir assosiert med den nøytrale tilnærmelsen. Deres kommentarer ble primært brukt for å balansere stoffet. Vitenskapsfolk og andre etterforskere, som omfatter både tilhengere og skeptikere, var fordelt på godtroende, nøytrale og skeptiske innfallsvinkler.

Klare tallet antall sentenser til fordel for hver kilde i hver nøytral historie. Av det totale antall sentenser hadde CSICOP-forskerne bare 8%. Vitenskapsfolk og andre etterforskere hadde 5%. I kontrast hadde parapsykologer, praktikanter og oppleverer respektive 26, 18 og 16%. Disse tallene avslører graden av pressens neglisjering av det skeptiske syn: selv i nøytrale historier, hvor det var gjort forsøk på balansere motstridende synspunkter, gikk dekningen i favør av tilhengerne.

Det er viktig å huske på at tilstedeværelsen av en spesiell kilde ikke i seg selv fastslår reportasjens innfallsvinkel. Mange andre faktorer, så som historie-type og reporterens tro, er også involvert.

Tabell 6 viser et 'breakdown' i reportasjetilnærmelser av aviser. Plain Dealer, Dispatch og Post har lignende prosenter av den godtroende typen, mens New York Times skiller seg ut.

>>

En annen sammenheng var det mellom historiens kilde og image eller profil. (Tabell 7). Massemediens profilering av psi har vært karakterisert som demonisk og skadefro. (McClenon 1984). En annen media-image er en som fremhever potensielle fordeler.

Tabell 7 viser at opplevere blir assosiert med en fare-image, selv om dette funnet ikke var statistisk signifikant. Praktikanter, som tjener penger på sine selvproklamerte psykiske evner, ble assosiert med en image av fordeler, noe som kanskje reflekterer de selvfremmende egenskapene hos praktikanter som Kendrick Frazier har pekt på (1985). [K. Frazier er redaktør for S I - Red.]

EFFEKTER AV UKRITISK MEDIADEKNING

Roger Klare så nærmere på to slike effekter: hvordan de godkjenner antatte psykiske opplevelser og hvordan de styrker den eksisterende troen på det paranormale.

Selv om avisene behandler disse tingene som underholdning, gir de ved å behandle slike påståtte hendelser som fakta et inntrykk av at det paranormale er basert på solid evidens. Avisene belønner også folk som søker å rapportere opplevelser, eller publisere påstander: De får sitt navn i avisen, hvilket gir dem status (Weimann 1985). Dette er et forhold som i sin tur føyer vekt til påstandene, så lenge historiene ikke inneholder motforestillinger. Slike ukritiske oppslag vil derfor bety støtte til såvel påstandene som til de som fremsetter dem.

Ukritisk reportasje vil også støtte eksisterende tro. (Weimann 1985). Avisene påkaller paranormal oppmerksomhet ved å konsentrere seg om personlige opplevelser. Mye kan tyde på at disse opplevelsene er en hovedfaktor når det gjelder å bidra til tro på ESP og andre psykiske fenomener (Evans 1973; McClenon 1984). Mennesker har uvanlige opplevelser som de kan oppfatte som ESP: ("Han ringte i går etter ti år, - akkurat da jeg tenkte på ham. Jeg vet at det ikke er noen tilfældighet; det må være ESP. Så forklar dette herr Skeptiker!") De som velger denne

oppfatningen vil finne støtte for den på trykk.

Den inflytelse aviser har på paranormal tro er ikke lett å måle. Det kan synes som om de fungerer mer som et spill enn som en årsak. Følger det da av dette at aviser ikke burde gjøre noe annet enn å reflektere vår tids overtro? Som Meyer (1987) minner oss om: "Det er ikke uvanlig for en avis ganske enkelt å annonsere visse paranormale hendelser, og nok om det, som om det ikke fantes noen grunn til å stille spørsmålstegn ved de."

Det er problemer forbundet med denne la-skure-politikken. For det første, mange mennesker savner de nødvendige kunnskaper for å kunne skille vitenskap fra pseudovitenskap (Miller 1987). For det andre, Aviser kan bli brukt som et forum for såkalte 'seere' eller 'psykiske' til egenreklame og støtte for deres påstander. Slike påstander kan være farlige for publikums fysiske, mentale og økonomiske helse.

Vårt neste spørsmål er dette:

Har aviser nok ansvar til å gå bak ukritisk reportasje? Vi kan se på en viktig teori om pressen når det gjelder svaret: på dette spørsmålet. Teorien om sosialt ansvar fokuserer på den rolle pressen har i et fritt og komplisert teknologisk samfunn. Den sier ganske enkelt at "pressens ansvarlighet går ikke bare på å presentere forskjellige synspunkter, men også å fortolke dem på en ansvarlig måte". (Itule og Anderson 1987).

Reportasjer om det paranormale trenger å bli inkludert i denne filosofiens domene. CSICOP er en av de viktigste bidragsytere i dette arbeidet.

FORBEDRING AV PRESSEDEKNINGEN

Å forandre den måten avisene dekker det paranormale på vil selvsagt ta tid, når en vet at ukritisk reportasje lenge har vært fast praksis. Hvordan har CSICOP kommet fra det, så langt? Resultatet av denne undersøkelsen er ved første øyekast ikke så oppmuntrende. CSICOP-forskere figureerte infrekvent i de analyserte historiene, og deres kommentarer

var temmelig begrenset i de fleste tilfellene. Skeptikerne er således ganske overkjørt på dette punkt.

Dette er dystre oppdagelser for skeptisismens stilling i avisene. Men likevel, det finnes oppmuntrende lyspunkter. Ved sin blotte eksistens har CSICOP hjulpet til med å gjøre avisene oppmerksom på det skeptiske syn. Dette kan bewirke at enkelte reportere putter inn kritiske kommentarer; de er i det minste klar over at en annen side eksisterer. En mengde kritiske kommentarer kommer fra andre kilder enn CSICOP, mange kommer fra reportere selv.

For å slå fast hvilken rolle reportere spiller når det gjelder å få frem kritiske kommentarer må vi først finne ut hvilke kilder som figurerer i de ulike historiene. Tabell 8 sammenligner emnene med kildene. Hvert tall indikerer prosenten av historier som diskuterer et bestemt emne som benyttet den gitte kilde. Tabellen viser at av de 28 historiene om prekognisjon ble det i 64% av tilfellene brukt praktikanter som kilde, men ingen av dem benyttet CSICOP-etterforskere eller vitenskapsfolk eller andre etterforskere. Sammenligner du nå emnet prekognisjon i tabell 4, vil du finne at halvparten av historiene var skeptiske eller nøytrale. Reporterne sørget for kritiske kommentarer i noen av disse historiene.

Frazier (1982) foreslår en del retningslinjer som reportere og redaktører kan benytte når det gjelder deknningen av paranormale emner. Enkelte historier i dette studiet avdekket evidens for at disse eller lignende retningslinjer var blitt fulgt. F. eks. så var det enkelte reportere som forklarte hvordan de 'psykiske' brukte tricks, mens andre benyttet kvalifiserte uttryksmåter når de refererte de 'psykiske' for å indikere deres påstanders tvilsomme natur. Men bare få reportere så på det paranormale fra en vitenskapelig synsvinkel.

Ved å understreke vitenskapen kan reporterne øke deknningen det skeptiske synet på det paranormale. Den vitenskapelige reporteren har den viktige oppgaven å forklare hva vitenskapen har å si om det para-

normale. I tillegg har han/hun den tilsvarende viktige oppgave å undersøke spesifikke påstander. Dette siste reflekterer det endrede fokus på vitenskapsreportasje; etterforskende journalistikk blir sett på som en vital komponent. (Logan 1985).

Dessverre er det bare en håndfull med avishistorier om det paranormale som er skrevet av vitenskapsreportere. De fleste er skrevet av alminnelige journalister (Frazier 1985). Men likevel, vitenskapsreportere er ikke uten en viss innflytelse. De kan bidra til at reportasjene om det paranormale gir opp praksisen med bare å annonser påstander og heller undersøke dem.

En betoning av vitenskap og etterforskende journalistikk vil styrke nøytralitetsidealet hos nyhetshistorier. Aviser forteller "hvem", "hva", "hvor" og "når", men ofte så forteller de bare delvis "hvorfor" og "hvordan" - det skeptiske syn - eller hvordan det hele egentlig henger sammen. En nyhetshistorie kan mangle plass til å utrede hvorfor og hvordan, og det kan ta tid å få bragt ting på det rene. Men hvis vi vil behandle det paranormale som nyhetsstoff er det nødvendig med mer oppfølgelse. Slik det nå ligger an er de fleste nyhetshistorier én-dagsaffærer, og leserne blir stadig sittende igjen med bare delvis forklarte påstander.

Selvfølgelig er det også slik at vanlige reportere av og til gjør undersøkelser. De spilte f.eks. en hovedrolle i tilbakevisningen av reinkarnasjonspåstandene som kom fra The Search for Bridey Murphy (MacDougall 1983). Det skeptiske synet på det paranormale kan holde på interessen hos avisleserne - det viser eksistensen av enkelte skeptiske journalister.

Reporterne kan også øke deknningen av skeptikerne ved å understreke den iboende kontroversen i det paranormale. Konflikter og uenighet lager nyheter, og både troende og skeptikere har fargerike talere. Ved siden av å skape nyheter vil kontroverser også bidra med en form for underholdning. (McClenon 1984). >>

TABLE 1. Distribution of Story Topics Among 222 Newspaper Stories

Topic	%
Pottergeists	27
Ghosts	18
Psychokinesis	14
Precognition	13
Clairvoyance	12
ESP	9
Psychic healing	7
Psychic crimefighting	6
Telepathy	5
Spiritualism	5
Reincarnation	4
Remote viewing	3
Parapsychology	3
Auras	2
Channeling	2
Near-death experiences	2
Out-of-body experiences	2
Kirian photography	1
Psychic phenomena (general)	1

Note: Figures total more than 100 percent because some stories included two or three topics.

TABLE 2. Distribution of Reporting Approach Among 222 Newspaper Stories

Approach	Frequency	
	#	%
Credulous	104	46
Neutral	70	31
Skeptical	39	17
Indeterminate	14	6

Note: Five stories had two reporting approaches.

TABLE 3. Story Image Conveyed by 222 Newspaper Stories (N = 222)

Image	Frequency	
	#	%
Benefit	72	32
Danger	62	27
Not specified	92	41

Note: Four stories conveyed both benefit and danger.

TABLE 4. Distribution of Reporting Approach by Story Type

Approach	News Story (N = 79)	Feature Story (N = 148)
	%	%
Credulous	35	51
Neutral	43	24
Skeptical	18	17
Indeterminate	4	7

Note: Five stories had two reporting approaches.

TABLE 5. Distribution of Reporting Approach by Story Source

	Exp. (N = 97)	Proc. (N = 68)	Para. (N = 65)	Schol. (N = 9)	CSICOP Inv. (N = 29)	Other Sc. (N = 37)	Other (N = 92)
	%	%	%	%	%	%	%
Credulous	59	56	54	33	14	38	47
Neutral	29	24	34	56	52	32	33
Skeptical	7	15	9	0	34	27	18
Indeterminate	5	6	3	11	0	3	2

Note: For statistical analysis, indeterminate category was combined with neutral category.

TABLE 6. Distribution of Reporting Approach by Newspaper

	Cleveland Plain Dealer (N = 36)	Columbus Dispatch (N = 55)	Washington Post (N = 71)	New York Times (N = 65)
	%	%	%	%
Credulous	53	56	49	29
Neutral	42	25	23	38
Skeptical	3	13	20	26
Indeterminate	3	5	8	6

Note: Five stories had two reporting approaches.

TABLE 7. Distribution of Reporting Story Image by Story Source

	Exp. (N = 91)	Proc. (N = 67)	Para. (N = 65)	Schol. (N = 9)	CSICOP Inv. (N = 27)	Other. Sci. (N = 37)	Other (N = 95)
	%	%	%	%	%	%	%
Benefit	25	72	20	44	11	54	34
Danger	45	12	38	33	30	19	25
Not specified	30	16	42	22	59	27	41

TABLE 8. Percentage of Stories Using a Given Source, by Story Topic
(Percentages total from left to right)

	Exp. %	Proc. %	Para. %	Schol. %	CSICOP Inv. %	Other Sci. %	Other %
Topic							
Poltergeists (N = 61)	62	8	43	3	21	7	48
Ghosts (N = 40)	53	13	13	0	3	5	60
Psychokinesis (N = 32)	34	25	59	0	25	19	28
Precognition (N = 28)	21	64	14	0	0	0	43
Clairvoyance (N = 26)	15	58	27	0	12	8	38
ESP (N = 19)	32	32	53	11	32	16	37
Psychic healing (N = 15)	33	53	7	0	13	33	53
Psychic crimefighting (N = 13)	0	62	0	0	0	23	85
Telepathy (N = 12)	8	17	50	0	17	8	33
Spiritualism (N = 10)	30	90	0	0	10	10	50
Reincarnation (N = 8)	0	38	25	13	0	13	38
Remote viewing (N = 7)	0	14	57	0	0	29	43
Parapsychology (N = 6)	0	0	0	17	50	17	50
Auras (N = 5)	20	60	0	0	0	20	40
Channeling (N = 5)	60	100	0	20	0	40	40
Near-death experience (N = 4)	25	0	0	25	0	50	0
Out-of-body experience (N = 4)	75	50	25	0	25	50	25
Kirlian photography (N = 3)	0	0	66	0	33	0	0
Psychic phenomena (N = 1)	0	100	0	0	0	0	0

Philip Meyer (1986) noterer at personlighetene til skeptikere, psykiske og parapsykologer kan bli fokus i en historie. For så vidt som dette stemmer kan understrekningen av det kontroversielle i det minste tillate at det skeptiske syn kommer med. Og dette drar fordel av en velkjent kraft hos reportasjer: den som ligger i konflikt.

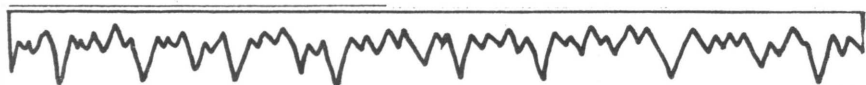
Om vi nå skal dekke kontroverser må vi ta en dyptgående titt på de motsatte synspunktene. For å gjøre dette trenger reporteren den spalteplassen som en attraksjonshistorie krever. Det innebærer også at det må bli gitt mer plass til skeptikere, for å balansere den nåværende slagsiden til fordel for tilhengerne.

Det å forbedre avisdekningen er et viktig og vanskelig mål. Det paranormale har lenge vært betraktet som underholdningsnyheter med hovedvekten på det underholdningsmessige aspektet. Aviser har rapportert antatte paranormale begivenheter som fakta, og gitt tilhengers syn meget sterk betoning. God reportasje krever at den andre siden – den skeptiske – skal få tilsvarende dekning. Men sett på bakgrunn av det man så ofte er vitne til i avishistorier har rasjonalitet ikke flugg av sjanse.

THE SKEPTICAL INQUIRER NR. 4/90.

REFERANSER

- Brunsmann, B. J. 1988. Ghost story: Reporting on the haunted house of Horicon. *The Quill*, April, pp. 25-30.
- Cowen, R. C. 1981. Media hype boosts occultism. *Christian Science Monitor*, February 25, p. 16.
- Evans, C. 1973. Parapsychology—what the questionnaire revealed. *New Scientist*, 57: 209.
- Frazier, K. 1982. How to cover "psychics" and the paranormal. *Bulletin of the American Society of Newspaper Editors*, April, pp. 16-19.
- . 1985. A reporter's checklist: Paranormal—or self-promoter? *Sciencewriters*, 33(2): 4-6.
- Itule, B. D., and D. A. Anderson. 1987. *News Writing and Reporting for Today's Media*. New York: Random House.
- Logan, R. A. 1985. Commentary: Rationales for investigative and explanatory trends in science reporting. *Newspaper Research Journal*, 7(1): 53-58.
- MacDougall, C. D. 1983. *Superstition and the Press*. Buffalo: Prometheus Books.
- McClendon, J. 1984. *Deviant Science: The Case of Parapsychology*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- Meyer, P. 1986. Ghostboosters: The press and the paranormal. *Columbia Journalism Review*, March-April, pp. 38-41.
- . 1987. *Ethical Journalism: A Guide for Students, Practitioners and Consumers*. New York: Longman.
- Miller, J. D. 1987. The scientifically illiterate. *American Demographics*, 9(6): 26-31.
- Weimann, G. 1985. Mass-mediated occultism: The role of the media in the occult revival. *Journal of Popular Culture*, 18(4): 81-88.

ØVER TIL 1991

Obs!

Vedlagt følger som vanlig et postgiro innbetalingskort til fornyelse av abonnementet.

Å trykke rikelig store opplag koster jo en del ekstra, og vi må derfor basere opplagets størrelse på det antall fornyelser som foreligger primo mars. Vær derfor vennlig å fornye ditt abonnement i løpet av årets første to måneder, hvis du kan. Helst snarest.

ADRESSEFORANDRINGER: Vær også vennlig å melde fra i god tid om eventuell adresseforandring.

ER PRESSEFRIHET DET SAMME SOM FRIHET TIL Å PUBLISERE FALSKHET?

Av B. Premanand

Legg merke til hvordan våre prestisjetunge aviser publiserer falske historier og annonser for å sementere blind tro og overtro hos deres lesere. Har de ingen forpliktelser eller ansvar overfor leserne?

La meg nevne en annonse i Indian Express den 19. februar 1990, hvor Robert Tilton påstår at han kan få blinde til å se, døve til å høre og lamme til å gå ved hjelp av hans mirakelkurer. Det finnes en lov kalt Drugs and Magic Remedies Object-ionable Advertisements Act No. 21 av 1954, som forbyr slike annonser. Den har tvingende kraft. Men når det dreier seg om penger så trykker avisene slike annonser og lar leserne utsettes for denne skruppelløse kriminaliteten i Guds navn. Man ser også helsiders-annonser for Maharishi Mahesh Yogi, som påstår seg å bringe verdensfred gjennom T.M. (Transcendental meditasjon - Red) samtidig som han trenger politiets hjelp til å bringe fred i hans ashram, på grunn av arbeiderproblemer. Der er annonser i Blitz og den slags sensasjonsaviser, for kurer mot seksuelle forstyrrelser. Tantriks avetterer sine talismans for alle tenkelige problemer og lidelser, og her involveres også spøkelseskrefter, ånder, guder, stjerner og planeter, for et bedre liv her og heretter.

La nå historien om SSSNAKE i Indian Express for 24. januar i år. Redaktøren er stum når det gjelder adressen til det stedet hvor en viss motorsykkel befinner seg for salg på grunn av ssnake-forbannelse (*) og han foretar seg intet med saken, selv ikke for 3000 rupier. Saken man ham en sjekk på dette beløpet, returnerer han den uten å oppgi den aktuelle adressen

til stedet, eller til de tre som døde av slangebitt. Heller ikke til forfatteren av historien.

Det tredje eksemplet er en artikkel i The Times of India, som i anledning deres 150 års jubileum har et oppslag om spøkelser i Bombay's land mark hotell! Artikkelen er skrevet av redaktøren selv. Og ombudsmannen for denne avisen er Indias tidligere justisminister, som forøvrig tror på inkarnasjoner av guder, ånder, spøkelser og sjeler. (Selv kjenner jeg bare til spirit (sprit) på flasker, samt hash, som kan åpne den sjette sans for beskuelse av ånder, spøkelser og den slags.) Redaktør Russel J. Foulds er taus. Taus som en østers når det gjelder spørsmål om adressene til de mystiske stedene og de påståtte vitnene.

Så har vi historien om Mrs. Sunita Banerjee i "INDIPENDENT", om hvite pyramider og pyramidekurer. Denne avisen tilhører Times of India-gruppen. Hun tror fremdels at mysteriet med Bermuda-triangelet ikke er løst.

Vi har et presseråd, vi har redaktørplakaten, lover om annonsering og en rekke andre lover. Men hvilken hjelp er det i disse lovene når de ikke blir respektert? Jeg sender en kopi av denne artikkelen til aktuelle instanser, samt til redaktørene av de nevnte aviser, og vil holde dere underrettet om hvorvidt de reagerer eller fortsatt forholder seg dødsstille. Jeg håper dog at de vil ha moralsk mot til å etterkomme anmodningen om å bevise deres historier, eller innrømme at de er falske.

INDIAN SKEPTIC, mai 1990.

(*) Se orientering på neste side >>>

Kommentarer til art. fra forrige side.

S S S N A K E !

Den "forbannede" motorsykkelen skiftet etter eier, og det ble enda et offer for - hva ellers - slangebitt. Disse tre tilfellene inntraff på rad og rekke, og i løpet av to måneder eller at sykkelen trillet ut fra forretningen. Og nå er denne så å si nye motorsykkelen, som

[illegible][illegible]

Det har senere fremkommet at også religiøse fanatikere ble arrestert.

Red.

I det svenske tidsskriftet Folkvett (*) nr. 1/90 har innsenderen Karl-Ivar Gabrielson noen synspunkter på medias behandling av pseudovitenskap etc. Han tar utgangspunkt i en tidligere artikkel (nr. 1/89), som pekte på at tiden nå er inne for større anstrengelser for å nå ut til skolene og møte den nye villfarelsen også på den måten. Innsenderen mener at det vil bli meget vanskelig, da de ansvarlige er utrolig uvitende; de følger ikke med og overvåker strømninger som svarte elver gjennom det moderne samfunnet.

Han viser til hvordan det moderne kvaksalveriet gis reklame i praktisk talt hele dagspressen. Tekstreklame er helt i strid med Journalistforbundets etiske regler, men disse opphører brått å gjelde så snart man kommer inn på alternativ medisin. Her florerer reklame for spåkoner, astrologer, figurterapeuter osv, fullkomment uhemmet, med adresser, slik at leserne kan oppsøke dem.

Han viser videre til hvordan slik reklame også forekommer i leserinnlegg. Scientologien f.eks. sprer sitt budskap gjennom masseinnlegg.

Han nevner et interessant eksempel: I enkelte avisers leerspalter støter man ofte på en terapeut ved navn Åke Brolin. Og i TV-programmet "Svar i Lund" var det en som tok seg i den ene øreflippen. På den måten oppsto en "beroligende effekt gjennom de akupunkturpunktene som finnes i ørelappen og som også berører hodets ulike organer". Flere eksempler nevnes.

I sin uvitenhet er redaktørene for disse spaltene fullstendig uoppmerksomme på at de bidrar til å spre villfarelse og magi.

Like stor uvitenhet avspeiles i de reportasjene som forekommer. F.eks. det å figursy kvinnekropper. Her forteller journalisten om hvordan fett forsvinner når man fester plater på de stedene hvor den som søker hjelp vil bli tynnere.

Innsenderen viser også til en stor reportasje hvor en astrolog kunne ut-

bre seg om denne "vitenskapens" velsignelser.

I blant undrer man på om journalisthøgskolene støtter all denne spøken. I alle fall har de mislyktes med å utdanne kritiske journalister. De som er det, er det nok fra naturen av.

Innsenderen avslutter med å si at på dette punkt kunne 'Folkvett' gjøre en innsats. "Gjør journalisthøgskolenes lærere oppmerksomme på den villfarelse som blir spredt av ukunnige journalister. De er en skam både for utdannelsen og journalistyrket."

#####

HVA SA MED NORSKE FORHOLD ?

Vi kan naturligvis ikke sammenligne med USA, og våre lover mot utilbørlig reklame etc. er kanskje litt mer strenge enn f.eks. i Sverige. Jmfr. Helsedirektoratets og Forbrukerombudets oppfølgelse av de mange titalls sakene vi har sendt inn. Jmfr. også saken med Trondheimsavisen og PFU - (NTB 3/90, s.6).

Men tendensene er det ikke vanskelig å få øye på. Vi har en lang rekke eksempler på hvordan norske aviser, og til dels NRK, i prinsippet har opptrådt akkurat slik som de amerikanske avisene i artikkelen av Roger Klare.

En nyhet er interessant. Og hva er en nyhet? Det at en hund biter en mann holder ikke. Men hvis en mann biter en hund, blir det straks noe annet. Dette er forståelig, og det er også forståelig at fantastiske oppslag om noe "paranormalt" fenger mange lesere. Og en avis er ikke et tidsskrift. Dessuten: Er skeptikerne flinke nok til å 'stå på'? Men selv om vi trekker disse faktorene fra i medienes favor, er det likevel soleklart at også norske massemedier praktiserer en utilbørlig favorisering i samme stil som den amerikanske undersøkelsen viser.

- Red.

(*) Utg.: Vetenskap och Folkbildning

Idrett og stimulerende midler

I Aftenposten for 4.9.90 har overlege dr. med. Carl Ditlef Jacobsen et innlegg om Ginseng og idrett:

En tidligere toppidrettsmann er hovedimportør av Ginseng og driver uhemmet markedsføring av dette. Under Norgesløpet i fjor solgte de Ginseng i forbindelse med løpet, og ved andre løp har det faktisk vært lagt ved Ginseng i konvolutten med løpsnummeret! Kjente sykkelryttere sykler med tydelig Ginseng-reklame på trøye eller pannebånd, og nylig har jo vår stjerne Anette Bøe prøvet (i forbindelse med rettsaken) å få det til at Ginseng ikke inneholder stoffer som faller inn under dopingsbestemmelsene.

Jeg har prøvet å få ansvarlige idrettsmedisinere til å innta en klar, fordomsfrie holdning til Ginseng og bannlyse dette tøvet, men nei: Jeg fikk intet svar fra Idrettshøyskolen. Og på telefonisk henvendelse får jeg det merkelige svar at de avventer noen vitenskapelige forsøk på om Ginseng virkelig bedrer yteevnen hos idrettsfolk!

La oss nå holde prinsippene klare og utvetydige:

* Idrett og stimulerende midler
hører ikke sammen. Uansett hva
forsøkene til Idrettshøyskolen
viser, må bruken forbys. Og
skulle de vise at yteevnen øker,
må de ihvertfall føre til strenge
forbud.

* Idrettsansvarlige ligger lavt i vannskorpen og "samlar data" og "registrerer". De burde heller vise klare holdninger utad og bruke mediene og pressen til å fremelske gode holdninger til alle former for "dop", også nikotin!

* I god tid før Lillehammer-OL og andre større stevner må det være klare linjer. En konsekvent holdning her vil vekke internasjonal anerkjennelse.

Dette innlegget later til å ha falt Anette Bøes advokat, Erik Hirsch noe tungt for brystet; allerede dagen etter er hans kommentarer på plass i Aftenposten, under overskriften

"IDRETT OG STIMULERENDE MIDLER"

Hirsch skriver at dr. Jacobsens påstander er uholdbare, og han anfører fem poenger:

1. Oslo Byrett har i en enstemmig dom av 28. august 1990 erklært døde og maktesløse enhver påstand om at Anette Bøes befattning med Ginseng i Ski-VM i Lahti hadde noe som helst med doping å gjøre.

2. Ginseng står ikke på IOC's liste over forbudte dopingmidler. Ifølge IOC's medisinske ekspert Dr. Wolf-Dieter Montag, er det heller intet som tyder på at Ginseng vil bli å finne på IOC's dopingsliste i fremtiden.

3. I 1989 friga Helsedirektoratet Ginseng som "handelsvare" (matvare) fordi man var sikker på at planten/roten var helt uskadelig (se Aftenposten 24. august 1988.) US Food and Drug Administration betragter Ginseng som en matvare og ikke som "lege-middel".

4. Alle hittil kjente vitenskapelige analyser av ren Ginseng viser klart at Ginseng ikke inneholder forbudte dopinstoffer.

5. Det er av vesentlig betydning for alle idrettsutøvere som enten bruker Ginseng eller andre naturlige kosttilskudd, at dopingdiskusjonen baseres på sikre vitenskapelige fakta og ikke på tro eller overtro, noe dommen i Anette Bøe-saken klart gir uttrykk for.

Innlegget er en aning forkortet, mht referanser - Red.

Over til neste side >>>>>>>>>>>>>>>

GINSENG BRUKES SOM STIMULERENDE MIDDEL

Vi bringer her dr. Jacobsens svar på foranstående innlegg:

Advokat Erik Hirsch kritiserer meg (5.9.) for uholdbare påstander om Ginseng og doping.

Samtidig prøver han å fortelle oss at Ginseng er "naturlig kosttilskudd"! Den er virkelig drøy!

Jeg står for følgende fakta:

1. Ginseng brukes av idrettsutøvere for å oppnå stimulerende virkning, dvs. de bruker et kunstig og fremmed hjelpemiddel for å oppnå bedre resultater. I markedsføringen av Ginseng er de fleste ærlige og anfører dette i reklamen. Til og med mannlig potens skal angivelig påvirkes i gunstig retning!

At Ginseng ikke står på IOC's liste er ikke noe motargument, tvert imot er det mange kjente midler med stimulerende effekt som enda ikke er kommet på listen, og høyst sannsynlig må vi regne med en forsinkelse i tid, når man oppdager nye stimulantia brukt under idrett, før deres navn havner på listen.

2. La oss få høre bevisene for at idrettsutøvere lider av kost/ernæringsmangel og således trenger dette "kosttilskudd"! Tøv kaller jeg dette!

3. Jeg gjentar:
IDRETT OG STIMULERENDE MIDLER
HØRER IKKE SAMMEN!

KOMMENTARER:

Når dette innlegget evt. ble bragt i Aftenposten vites i skrivende stund ikke. De som har lest NIVFO-Bulletin noen år ville neppe bli forbauset om innlegget ikke ble trykket i det hele tatt. Vi viser i den forbindelse til de mange eksemplene vi har samlet, på at nettopp Aftenposten har unnlatt å trykke innlegg etc. som imotegår pseudovitenskapelige og okkultistiske innslag.

Også i dette tilfellet er det viktig å legge merke til følgende: Dr. Carl Ditlef Jacobsens innlegg ble plassert på avisens "leserside", mens advokatens kommentarer figurerer på beste plass i avisen.

SRI CHINMOYS BEDRIFTER

Sri Chinmoy er en såkalt åndelig mester, som stiller med yoga, meditasjon og alt som til faget henhører. I tillegg er han forfatter, komponist og idrettsmann. Det er denne sistnevnte virksomheten vi skal se litt nærmere på her.

Ifølge en stor artikkel om denne personen i Søkaren nr. 6/90, er det mest oppsiktsvekkende eksemplet på på hans evne til hele tiden å overskride seg selv hans fremskritt som vektløfter. Den 26. juni 1985 utførte han et enarmsløft på 18,2 kg. Han var da 53 år. Og så satte han i gang for alvor i den hensikt å løfte stadig tyngre vekter. Den 18. november løftet han like mye som sin egen vekt, 70,4 kg. Den 11. august var tiden inne for å sette verdensrekord - 137,7 kg. Og nå ble det virkelig fart i fremskrittene.

Høydepunktet ble nådd den 30. januar 1987, da han gjorde sitt historiske løft etter å ha trenet i bare 19 måneder. Han løftet da - ifølge Søkarens forfatter Lars Liedstrøm, den største og tyngste vektstang som noen gang er konstruert, nemlig: 3,2 tonn (sic!) med bare én arm.

For denne bedriften mottok han et sertifikat fra USAs amatøratleters organisasjon, og championpris fra Britiske amatørvektløfteres forening. (Profesjonelle instanser på området er ikke nevnt - red.)

Det synes påfallende - eller kanskje forståelig - at artikkelforfatteren ikke kommer inn på spørsmålet om dokumentasjon. Men interesserte kan skrive til:

AUM Förlag, Tuvängsvägen 7,
S-756 45 UPPSALA,

for nærmere opplysninger. Her får man, ifølge artikkelen, informasjon om Sri Chinmoy's bøker og musikk.

La oss likevel håpe at det også vil være mulig å få den høyst fornødne og adekvate dokumentasjon på hans løft på henimot treogethalvt tonn.

Sri Chinmoy anvender åndelige metoder, ikke Ginseng.

- KS

"MJ 12",

Et bevis på ufo-sløring?

En ofte gjentatt påstand i ufo-mytologien er at USAs regjering holder tilbake viktige opplysninger om "ufo-problemet". Det hevdes at ufo-farkoster har havarert på jorden og at myndighetene har fått tak i både ufo-vrak og besetningsmedlemmer.

Opprettet den amerikanske president en topphemmelig ufo-forskningsgruppe, kalt MAJESTIC- TWELVE (MJ-12) og er dokumentene om denne saken ekte, eller...?

Det var i desember 1984 at TV-produsenten Jaime Shandera fra Los Angeles mottok en konvolutt fra en anonym avsender. Konvolutten inneholdt en film som da den ble fremkalt inneholdt et dokument på seks sider, stemplet "Top Secret", og et brev fra president Harry Truman til forsvarsminister James Forrestal.

Dokumentene handlet om at et UFO skulle ha styrtet i New Mexico på sommeren 1947. Ufo-sensasjonsforfatterne Charles Berlitz og William L. Moore fikk tak i papirene, og dermed var det duket for en ny bok av det 'rette slaget' - THE ROSWELL INCIDENT (på dansk: Ufoet der styrtede). (*)

Historien er behandlet vidt og bredt i ufo-litteraturen, og vi må her nøye oss med kildehenvisninger.

DOKUMENTENE

Før vi går videre må vi se nærmere på hva slags dokumenter det dreier seg om:

1) Et memorandum merket TOP SECRET, datert den 24.9.1947 fra president Truman til forsvarsminister James Forrestal. Presidenten anbefaler opprettelsen av operation Majestic-12

(MJ-12) under ledelse av hans vitenskapelige rådgiver dr. Vannevar Bush. MJ-12 skulle undersøke vraket av et nedstyrtet ufo og dets fire døde besetningsmedlemmer.

2) Et seks siders TOP SECRET EYES ONLY NJ-12 dokument datert den 18. november 1952, hvor kontraadmiral Roscoe H. Hillenkoetter gir den nylvalgte president Dwight D. Eisenhower en kort orientering om MJ-12.

3) Et TOP SECRET-memorandum datert den 14. juli 1954 fra presidentens spesielle assistent, Robert Cutlar, til general Nathan Twining, stabssjef i det amerikanske flyvåpen, om et møte i MJ-12-gruppen.

De to første dokumentene var på den filmen som Jaime Shandera mottok. Det tredje dokumentet ble senere funnet i Nasjonal-arkivet i Washington D.C.

PRESIDENT TRUMANS BREV

Dette brevet - datert den 24. september 1947 - fra Truman til Forrestal, gir inntrykk av at presidenten vil ha ham og dr. Vannevar Bush og admiral Roscoe H. Hillenkoetter til å opprette en ytterst hemmelig organisasjon med navnet Majestic-12.

CUTLER/TWINING DOKUMENTET

I 1985 begynte William L. Moore og Jaime Shandera å lete etter flere dokumenter om MJ-saken. De tilbragte

(*) Se "Jakten på beviser" i NIVFO-Bulletin nr. 3/90.

derfor mye tid i Nasjonal-arkivet i Washington D.C. Her gjennomgikk de ca. 1800 dokumenter, før de hadde hellet med seg. På et tidspunkt da William Moore var nødt til å "trekke seg tilbake for en kort bemerkning", fant Shandera det såkalte "Cutler-memo".

Nasjonal-arkivet kan ellers fortelle om meget stor interesse for angjeldende dokument. Telefonen har ringt utallige ganger, men man har ikke vært i stand til å hjelpe kundene, fordi dokumentets registreringsnummer var ukjent. Men plutselig en dag kom en av spørrene, man vet ikke hvem, til å tenke på dette nummeret, og dermed ble saken straks en annen. Nå kunne dokumentet finnes og man kunne utlevere en kopi av det. Det ble deklassifisert i 1985, noe som fremgår av dets nummer, NND 857013 hvor '85' viser til året for deklassifisering, mens '7013' er arkivgruppenummeret. Den personen som fikk utlevert dokumentet (det var hverken William L. Moore eller Jaime Shandera) ønsket at Nasjonal-arkivet skulle stemple det på forsiden, noe som er mot sedvane, da utleverte kopier alltid stemples på baksiden.

William Moores kopi av memoet viser dog at det ble deklassifisert den 12. januar 1987. Dette kan virke overraskende, når det var i 1985 at det både ble deklassifisert og at han og Shandera fant det. Man kan også undre seg over at han gjemte det i to år, før han offentliggjorde det. Mye tyder på at Cutler-memoet var "plantet" i Nasjonal-arkivet for å bli offisielt funnet i 1987.

Memoet er en karbonkopi skrevet på noe som ligner rispapir, med blått karbonpapir.

I den arkivboksen (I4-1846) hvor Cutler-memoet ble funnet, var det dokumenter med andre klassifiserte etterretningsopplysninger. Disse gjaldt dog ikke ufoer, men handlet kun om sovjetiske fly. Hvorfor oppbevarte man Cutler-memoet blant disse papirene?

På Nasjonal-arkivet var man i tvil om dokumentets ekthet. Selv arkivaren mistenkte det for å være falskt.

General Hoyt Vandenberg.

Kontreadmiral Roscoe Hillenkoetter.

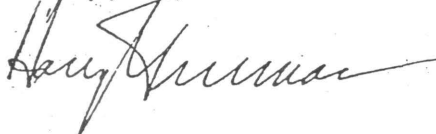

Dr. Vannevar Bush.

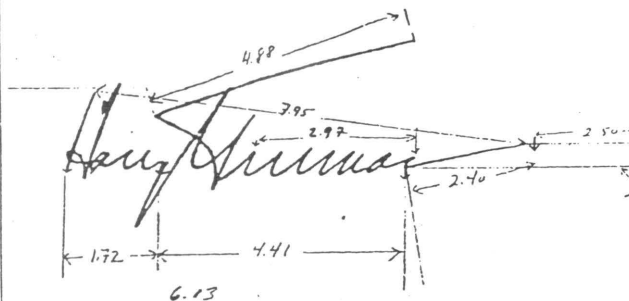
Dr. Bush:

I appreciated very much your good
of September twenty-sixth and I hope
will work out in a satisfactory manner
coming season.

Sincerely yours,

to be my feeling that any future
tive to the ultimate disposition
ld rest solely with the Office
llowing appropriate discussions
Bush and the Director of Central

3.22 longer than signature on Truman - Bush.

Exhibit "A." At top are Hillenkoetter MJ-12 documents. Below these are examples of authentic Military/CIA-document format of the 1950s.

On 06 December, 1950, a
origin, impacted the as
Guerrero area of the

On 07 July, 1947, a
recovery of the wreck
During the course

until 07 August, 1950, upon
designated as permanent

UNITED STATES GOVERNMENT

SECRET
SECURITY INFORMATION

DATE: 4 April 1950

UNITED STATES GOVERNMENT

DATE: 5 December 1952

Exhibit "B." At top are Hillenkoetter MJ-12 documents. Below are authentic Military/CIA documents showing correct date format, without comma following the month.

Hillenkoetter MJ-12 documents:

ST-ELMO DUKE, D. M.
18 NOVEMBER 1952

led by Dr. Brown. It was the
group (30 November, 1947) the
human-like in appearance. It
was reported in the state

DOCUMENT PREPARED 18 NOVEMBER, 1952.

REGISTERED OFFICER, ATW. BROWN W. HILL.

ANALYSIS OF FLTDIO OBJECT INCIDENTS IN THE U.S.

*AFR 300-2
1-4

DEPARTMENT OF
WASHINGTON
18 AUGUST 1941

Air Intelligence Division
10 December 1941

INTELLIGENCE

Objects Reporting (Short Title: UFG)

Directorate of Intelligence and Office of Naval Intelligence

Exhibit "C." William L. Moore letters showing same incorrect "mixed military-civil format as that used in the Hillenkoetter MJ-12 briefing paper.

111 Class
04 "E" St. SV
C 20024

14 Nov, 1954

WILLIAM L. MOORE PUBLICATIONS & RESEARCH
4219 WEST OLIVE ST., SUITE #247, BURBANK, CA. 91505

WILLIAM L. MOORE
WAYNE W. "DAVID" DUKE
PHONE: 18181506-8365

Date: 17 June, 1955

WILLIAM L. MOORE
WAYNE W. "DAVID" DUKE
PHONE: 18181506-8365

Date: 06 June, 1955

111 Class
14 SV
204

WILLIAM L. MOORE PUBLICATIONS & RESEARCH
4219 WEST OLIVE ST., SUITE #247,
BURBANK, CALIFORNIA, 91505

Rei't umiddelbart kan man se at det er visse feil og mangler ved dokumentet. Sikkerhetsstemplingen er feil plassert. Det manglet et TOP SECRET-nummer og klassifiseringsgradene er blandet sammen. Ikke nok med det, det ligner en kopi, selv om det ikke er merket som en slik. Papiret som det er skrevet på mangler det karakteristiske ørnevannmerket, og skrivemaskintypene er så tydelige på baksiden at dokumentet må være en "original". Og Cutlers underskrift mangler.

I Nasjonal-arkivet blir det opplyst at alle og enhver kan låne en kasse dokumenter med henblikk på forskning. Det er derfor lett å "plante" et falskt dokument og så levere kassen tilbake igjen.

FORFALSKEDE DOKUMENTER

Det finnes i dag godt belegg for å hevde at MJ-12 dokumentene er en forfalskning.

Nasjonal-arkivet har satt opp 10 punkter for hvorfor man der mener at Cutler-memoet ikke er ekte:

- 1) Dokumentet ble funnet i "Record Group 341, entry 267". Alle dokumentene har et TOP SECRET-nummer - det har memoet ikke.
- 2) Memoet lå i kartotek nr. T4-1846. Ingen andre av dokumentene der handler om MJ-12.
- 3) Man har lett i alle relevante arkiver og intet funnet om saken.
- 4) Hverken USAF, NSC eller andre kan finne noe om saken.
- 5) Lederen av kontoret for offentlighet i forvaltningen ved NSC opplyser at TOP SECRET RESTRICTED INFORMATION ikke ble tatt i bruk før under president Richard M. Nixon - (1969-1974).
- 6) Dokumentet har ikke det offisielle vannmerket (ørnemerket). En spesialist har opplyst at memoet er en fargebåndkopi på "dictation onion skin", og Culer brukte alltid "prestige onion skin"-papir. Alle Cutler-papirer ved Eisenhowerbiblioteket har et ørnevannmerke i "onionskin"-papiret. Alle de NSC-dokumenter som ble sendt var på brev-

papir fra Det Hvite Hus.

7) Man kan ikke finne noen omtale av møtet den 16. juni 1954. Og intet om hverken MJ-12 eller Majestic.

8) Man har intet i arkivene om hverken MJ-12, ufoer eller lignende.

9) Man fant et memo om "et spesielt møte den 16. juli 1954"; det viste seg at NSC-medlemmene skulle delta i en sivilforsvarsøvelse den dagen.

10) Der er heller ingen notater om et møte i Eisenhowers avtalebok. Selv om det hadde vært et privat møte, ville det ha vært nevnt.

AVGJØRENDE BEVISER FOR FALSKNERI

Flere omstendigheter kunne ramses opp. Men la oss se litt på noen undersøkelsesresultater fra CSICOP. Ufo-eksperten Philip Klass har f.eks. avslørt at president Trumans navnetrekk på brevet til forsvarsminister James Forrestal er helt identisk med hans underskrift på et brev til dr. Vannevar Bush, datert den 1. oktober 1847, et brev som ikke har noe med ufo å gjøre. (Skeptical Inquirer, Winter/90.)

Som også ufologer har påpekt, så kan ikke et menneske skrive navnet sitt nøyaktig likt to ganger. (Se kopi på side 19.)

Philip Klass har latt en dokumentgransker, David Crown, undersøke Trumans brev. Crown forteller at dette brevet var blitt avslørt som en forfalskning før han fikk se Klass' bevis. Brevet var nemlig skrevet på en Smith-Corona, og denne skrivemaskinen eksisterte ikke før i 1963.

Og då Crown fikk se navnetrekket fra Truman i brevet til Bush, uttalte han at det dreide seg om en klassisk måte å utføre bedrag på, ved å overføre et navnetrekk fra et papir til et annet, ved hjelp av avfotografering.

Klass viser også til et annet bevis for at dette brevet er falskt. Tallene i datoen er nemlig skrevet på en annen skrivemaskin enn ordet september. I Skeptical Inquirer nr. 2/90 er det gjort detaljert rede for disse tingene.

>>>

BEGEISTREDE ENTUSIASTER

Begeistringen blant sanne ufo-entusiaster har vært skyhøy når det gjelder MJ-12-saken. Man leser de samme publikasjonene, hisser opp hverandre, og alle tar utgangspunkt i påstander og skriverier fra personer som William Moore og Charles Berlitz, som ikke nettopp er best kjent for vederheftighet i slike saker.

Forholdsvis nylig ble det slått stort opp i ufo-publikasjonene at en skriftekspert hadde erklært dokumentene for å være ekte. Utropstegnene indikerer gleden blant de troende over en slik ekspert-uttalelse. Men problemet er at når de som laget slike ufo-blad nesten utelukkende leser den misjonerende litteraturen, så vil de ofte ikke være kjent med at det gledelige budskap de roper ut forlenget er tilbakevist.

"Eksperten" det er tale om var Roger W. Wescott, professor of linguistics ved Drew University i Madison, New Jersey. Hans bakgrunn skulle borge for kvalifikasjoner på området. Men han er også kjent for i lang tid å ha vært opptatt av diverse paranormale anliggender, inklusive ufo. Dette kunne kanskje forklare hvorfor nettopp han ble utvalgt til å uttale seg om disse ufo-dokumentene. Og oppdragsgiveren var Robert H. Bletchman, lokal representant for MUFON (Mutual UFO Network) i Connecticut.

Wescott finner den populære utenomjordiske hypotesen om ufoer altfor prosaisk for sin smak. Han har forklart overfor Philip Klass at han i stedet ser en direkte forbindelse mellom ufoer og "disse tingene vi har hatt rundt oss i århundrer, så som huldre, alver og mystiske fenomener av alle slag, som forbløffer folk."

Wescott brukte i alt åtte timer på sin analyse. For dette ble han betalt 1000 dollar, av MUFON, CUFOS, Fund for UFO Research, og Moores egen "Fair Witness"-organisasjon.

Den 23. mai 1989 skrev Klass til Wescott og bad om å få fotokopier av

av fem militære (US) eller CIA-dokumenter skrevet før datoen for MJ-12-dokumentene, som benytter null foran ettallsdatoer. (f.eks. 09.07.90 - red.) Som en ekstra oppmuntring til initiativ tilbød Klass seg å bidra med 100 dollar til hans favoritt-velgjørenhet for hvert slikt dokument han kunne fremskaffe, opp til 500 dollar. Da Klass ennå den 18. juni ikke hadde hørt noe fra ufologenes språkekspert, skrev han igjen og høynet tilbudet. Nå tilbød Klass seg å betale 100 dollar per brev, opp til 1000 dollar.

Ennå en måned gikk uten at Wescott lot høre fra seg. Og Klass skrev atter en gang og høynet sitt tilbud. Nå kunne altså Wescott, hvis han hadde noe å fare med, oppnå så mye som 3000 dollar til veldedighets- eller andre formål, bare ved å sende Klass noen fotokopier av hvælke som helst dokumenter med ovennevnte måte å skrive dateringen på. Men Wescott svarte aldri på noen av disse tilbudene.

Tidlig i oktober hadde Klass skrevet seks brev til denne Wescott, uten å få svar. Så nå bestemte han seg for å ringe til ham.

I tidlig korrespondanse hadde Wescott skrevet at han ikke hadde funnet noen "klare beviser" for falsknerier, noe som fikk Klass til å be ham om illustrerende eksempler på hva-han ville bedømme som "klare beviser for falskneri". Wescott svarte: "Dersom noen stilte opp og innrømmet falskneri og dessuten kunne vise de metodene han hadde benyttet, da ville det ha vært relativt avgjørende."

Da Klass spurte Wescott, som er 63 år, hvor mange dokumenter av tvilsom autenticitet han hadde undersøkt i løpet av sin lange karriere, svarte han: "Et lite antall... en del". Han tilføyde at autentifikasjon "er ikke noe jeg vanligvis foretar." Og han la til: "Hillenkoetter-dokumentene er det første tilfellet jeg har vært spurt om å gjøre noe offisielt med. Dette er ikke min spesialitet."

Flere interessante momenter kunne nevnes, men nå over til Klass' telefonsamtale med Wescott i oktober. Klass stilte ham bl.a. følgende spørsmål: "Dersom Mj-12-dokumentene

er autentiske, så ville de indikere den mest ekstraordinære begivenhet i løpet av i hvert fall de siste to årtusener?" Wescott svarte: "Å neida, jeg tror ikke jeg ville gå så langt som det." Klass ble overrasket over svaret og pekte på at om dokumentene var ekte ville det innebære at USA satt inne med beviser for utenomjordiske besøk. Wescott svarte: "De behøvede ikke å være utenomjordiske. De kunne være ultra-terrestriale." Da Klass ønsket å få klarlagt denne sistnevnte betegnelsen, svarte Wescott: "Det betyr at de ikke kom fra noe sted utenfor jorden... En annen mulighet er ganske enkelt at det kan finnes flere dimensjoner for vår eksistens enn vi forstår og at det leilighetsvis forekommer interferenser fra den ene til den andre."

På denne bakgrunn er det meget interessant og tankevekkende, som også Klass påpeker, å lese oppslagene om denne saken i de ulike ufo-magasiner, og hvordan de uttrykker seg for å forsøke å få noe ut av denne historien, som ikke bare er tynn, men tilbakbevist som en karakteristisk bløff.

MEN IKKE ALLE BET PÅ

Det skal i sannhetens navn understrekes at 'skeptikerne' ikke var alene om skeptisismen i dette tilfellet. Skandinavisk UFO Information (SUF01) har i sitt tidsskrift UFO-NYT behandlet saken på en kompentent måte, gjennom tre utførlige artikler i nummer 4/89, 1/90 og 2/90. Her inntas en meget klar skeptisk holdning til dokumentenes ekthet.

Mange av NIBs lesere vil kanskje mene at vi ikke burde ha brukt så mye spalteplass på en sak av så tvilsomt kaliber som denne. Det kunne ha vært nok med en halv side. En slik vurdering er kanskje riktig, men la det være pekt på følgende:

Vi har noen lesere som er meget interesserte i ufoer. Det er det ene. Det andre er at denne saken har fått slike dimensjoner gjennom det globale propaganda-apparatet, at den bør settes på plass, og da er det ikke nok med en notis.

KILDER OG REFERANSER:

UFO-NYT nr. 4/89, 1/90 og 2/90.

The Skeptical Inquirer:
Vinteren 1987/88 - Vol. 12
Våren 1988 " "
Sommeren 1988 " "
Våren 1989 " 13
Vinteren 1990 " 14

Skeptics UFO News Letter Mars 1990
" " " " Mai 1990

Säkaren nr. 1/1990 og 4/1990
CENAP-Report nr. 142, 12/1987
Magonia nr. 28/1988
" " 29/1988

000

NYE OPPLYSNINGER:

Enda et tilintetgjørende slag mot den evt. ektheten av MJ-12-papirene kom da det ble påvist at stemplet "Top Secret/Eyes Only" var satt med med typer fra et såkalt hjemme-trykkeri, som kan kjøpes over alt. Forøvrig svært likt den typen en viss William Moore bruker til retur-adressen på sine konvolutter...!

Og hva det 'styrte ufoet' angår:

Går man tilbake til de opplysningene Mac Brazel gav om 'restene' kort etter at de ble funnet, synes det ganske klart at objektet har vært et såkalt Rawin-target, båret av en ballong. Det består av en serie med lette paneler av balsatre og metall, samt papir dekket av folie. Hensikten er å reflektere radarenergi, og at målet skal være lett å registrere på radar.

Angående de "mange nye vitnene"
som er nevnt i artikkelen:

Hvor befant disse seg i 1950, da bestseller-boken 'Behind The Flying Saucers'; av Frank Scully, påsto at en flygende tallerken hadde styrtet nær Aztec, N.M.? Hvorfor var det ingen av dem som da sto frem med deres den gang friske minne, og fortalte Scully at tallerkenen i virkeligheten hadde styrtet på Braxel's ranch nær Corona, og ikke Aztec?? Og hvorfor var det et eneste at de av påståtte vitnene som tok kontakt med Colorado-universitetet i 1966, da Condon-undersøkelsen ble annonsert?

SKEPTICS UFO NL 2/90.

-KS

GULF BREEZE

EN ANNEN VERDENSKJENT UFO-HISTORIE AV NYERE
DATO, SOM SYNES Å HA SATT VARIGE RIPER I
LAKKEN, ER DEN SÅKALTE GULF BREEZE-SAKEN -
EN "FOTOGRAFISK CEIII"-HISTORIE FRA FLORIDA

Materialet på saken er av et så stort omfang at det ikke ville være mulig å gå i detaljer, uten å forfatte et større hefte; Vi må derfor begrense oss til en lapidarisk oversikt over hva det dreier seg om, og så trekke en konklusjon -

Det begynte med at en anonym person, kalt Mr. Ed, oppsøkte avisen Florida Sentinel, og viste frem fem polaroid-bilder, angivelig av et ufo. Med bildene fulgte et brev adressert til: "To Whom it May Concern". Avisens redaktør Duane Cook, mottok tingene fra den anonyme avsenderen den 16. november 1987. Mr. Cook ble så imponert over bildene at han publiserte tre av dem, sammen med det anonyme brevet, i Sentinel for 19. november 1987. (Nr. 49).

Brevet inneholdt en del detaljer om fotografen og nødvendigheten av at denne måtte være anonym, da vedkommende var en betydningsfull forretningsmann fra distriktet. Brevskriveren føyde dog til at dersom fotografiene skulle avstedkomme noen interesse fra avisens lesere ville han kanskje identifisere seg selv.

"Mr. Ed" ante ikke den gangen hvilket oppstyr saken skulle føre med seg. Ufologer satte seg i sving, og det var verdens største ufo-organisasjon - MUFON (The Mutual UFO Network) som skulle komme til å dominere showet; hvilket de har gjort til gangs så å si frem til dags dato. Stedet ble oversvømmet og media fulgte opp. Det samme gjorde publikum, så det skulle ikke komme til å skorte på flere observa-

sjoner. MUFON-representanter tok opp på bånd et fire timers intervju med "Ed", som omfattet observasjoner fra 11. november 1987 til 6. januar 1988.

BILDENE

Det dreier seg om mørke, diffuse bilder av lysflekker; noen av dem viser dog et "objekt", som imidlertid kan være hva som helst hengende i en tråd.

YTTERIGERE BEGIVENHETER

Når en sak får slik oppmerksomhet som denne er det ikke uvanlig at man får oppleve en fortsettelse. Så også denne gangen, og det skulle ikke bli småtterier. Nå begynte ufonautene å fatte slik interesse for denne "Ed" at det gikk på liv og helse løst. Vi må her springe over all fotograferingen, men i et tilfelle slapp han opp for film. Han styrtet inn i huset etter en ny pakke, Men da kameraet var ladet på ny ble han plutselig fanget inn av en blå lysstråle fra oven, og han beskriver hendelsen slik:

1) Øyne og øyenbryn ville ikke bevege seg. 2) Han kunne ikke utvide brystet. 3) Han følte det som om sin siste time var kommet. 4) Han kunne puste litt, men kjente en ubehagelig lukt. 5) Han pustet meget kort og fort. 6) Han trodde at han var ferdig.

På dette stadium følte han at han

>>

ble løftet opp fra veien, og i det han steg opp inne i den blå strålen hørte han en stemme som snakket til ham "gjennom hodet og ikke gjennom ørene".

Den bydende stemmen sa: "Hold nå opp med det der, du vil ikke bli skadet. Vær rolig, vi skal ikke gjøre deg noe." Så opplevet han noe i likhet med at noen bladde i en bok og viste ham bilder av hunder. Der var "ord eller noe slikt" ned-erst på hver side, som identifiserte hunden. Nå satte han i et hyl, men lyden kom liksom ikke riktig ut. Det var som om han ropte fra bunnen av et svømmebasseng. Ed antar at han befant seg ca. tre fot over gaten, da han falt ned. Og nå kunne han ikke lenger se verken objektet eller lysstrålen. Han rullet rundt og så et fly langt borte. Da han kom seg på bena dukket hans kone opp med bilen sin, hun hadde vært bare et kort stykke unna og gjort noen innkjøp. Hun hjalp til med å plukke opp polaroid-bildene fra veien. Hun sa at hun merket en lukt av kanel og ammoniak. Ed fortalte henne hva han hadde opplevd, men hun på sine side hadde ikke lagt merke til noe spesielt mens hun var på vei hjem.

Den 20. november 1987

Kl. fire ettermiddagen hørte Ed en "summende" lyd, han gikk ut, men nå skjedde det ikke mer før klokken 16.45. Da hørte han en stemme med "utrolige konsonanter". Han tenkte at det kunne være afrikansk. Litt senere kom et objekt dalende ned med utrolig fart, og en computer-aktig stemme sa: "Gå fremover". På dette tidspunkt fikk han tatt et bilde igjen. Og så hørte han en ny stemme, muligens en kvinnestemme, som snakket spansk og sa: "Fotograf-ering er forbudt." Men Ed tok likevel flere bilder. Han så nå en slags revy av bilder med nakne kvinner, de mest avskyelige og forferdelige bilder man kan tenke seg, som en kata-log med både negre og kinesere.

Klokken 17.03 dro ufoet sin vei. Ed er ikke sikker, men han tror at det glødet da det steg rett opp.

2. desember 1987

Klokken var 3 om natten og Ed lå og sov. En summende lyd startet, men han tenkte at kunne være pumpe-anlegget i svømmebassenget. Men så gikk lyden over til barnegråt, på tross av at det ikke fantes babyer i huset. Stemmer snakket spansk igjen, og konverasjonen beskrives slik:

Mann: "Hvis de ikke vil gi meg noe annet enn bananer, vil jeg (blank)"

Kvinne: "Hysj, de kommer til å høre deg. Er det bananer de spiser?"

Mann: "S.O.B. se på alle de der - (blank). Kanskje tyve."

Kvinne: "Nei, jeg så dem i går kveld ... Sjefen... Fylte brennstoff."

Nå hoppet Ed ut av sengen for å finne ut hva som foregikk, og han ut-styrte seg med sin 38-kalibrede pistol og kameraet. Ed gikk ut i bakgården og tok der bilde nr. 10, av et objekt som svevet 150-200 fot borten-for gjerdet til bakgården. Objektet forsvant og Ed gikk tilbake til sin seng.

Klokken halv fire begynte hunden å bjeffe, noe som var uvanlig. Ed regnet med at ufoet var kommet tilbake og hoppet ut av sengen atter en gang; han skled på ryggen langs det teppebelagte gulvet, og tenkte at nå vil "de" sikkert høre ham. Han kom seg bort til de franske vinduene og på den andre siden så han da en skapning som stirret på ham. Ed satte i et høyt skrik, falt og tumlet tilbake til soverommet hvor han vekket kona, som "ble vanvittig".

Ed kom seg på bena og så skapningen snu og løpe i vei. Ed beskrev skapningen som ca. fire fot høy, med en slags skjerm over hode, bryst og nedre deler av kroppen. Distingtive, store mandelformede øyne ble sett gjennom en gjennomskiktig del av masken. Flere begivenheter fulgte, men vi får hoppe frem til

Den 5. desember 1987

Ed våknet kvart på seks uten å høre noen summelyd, men han så ufoet bak huset, ca. 20 fot over bakken og >>

450-500 fot borte. Han fikk nå tatt bilde nr. 12. Objektet forsvant.

Den 17. desember 1987

Ed våknet kl. ett om natten av en lyd som lignet et fossefall. Han grep polaroid-kameraet og tok bilde nr 13.

22. desember 1987

Kl. 17.15 hørte Ed den summende lyden igjen. Han gikk ut, men så ingen ting.

Slik forsetter beskrivelsene av hendelser og gjenvordigheter - den 23. desember, 28. desember - den 6. januar 1988, den 12, 16.- 21.-, og 24. januar.

HAR "ED" NOE INSTALLERT I HODET?

Denne mulighetn ble av ufologene raskt tatt opp til alvorlig vurdering. Ed kunne fortelle at han hadde hatt merkelige opplevelser allerede som 16-åring. Han mente bl.a. å ha sett en skallet mann med store øyne ved siden av sengen, og en stor svart hund fulgte etter ham. Inne på soverommet fant han og hans bror våte fotspor på gulvet.

Bortføringsguruen Bud Hopkins er av ufologer blitt invitert til å utforske muligheten av at Ed kan ha blitt bortført av ufoer da han var 16 år gammel. Og MUFON var høyst interessert i å få undersøkt om noe var blitt innplantet i Eds arme hode. ("CATSVAN-examination"). Og så må vi ikke glemme hypnose.

FORSØK PÅ KONFISKASJON

Den 13. januar 1988, kl. 08.30 ble det banket på Eds gatedør. Utenfor sto to menn i sivile klær, og med store pistoler. En av dem sa: "Er du Ed-----?" Ed svarte bekreftende. "Jeg er agent McKathy; "Og jeg er agent-----" (Ed husker ikke navnet på den andre mannen.) De to viftet med ID-kort, men Ed kunne ikke se detaljer. "Vi forstår at du har noen fotos av ufoer. Det er imot loven å beholde dem." Ed sa at han hadde gitt bort bildene.

FOTOGRAFIENE KAN IKKE GJENGIS

En blir gjort oppmerksom på at det er strengt forbudt å gjengi fotografiene, da de er "Eds" eiendom. Men del

dreier seg stort sett kun om små lysflekker på mørk bunn. Leseren går ikke glipp av mye.

UFOLOGISKE KOMPLIKASJONER

En del ufologer ble meget begeistret for denne affæren, og MUFON, som skal være verdens største ufo-organisasjon, har ved flere anledninger omtalt den som kanskje den mest sensasjonelle og best dokumenterte i hele ufologiens historie. Det er i så fall ganske tankevekkende!

Men så oppsto det delikate problemet at ikke alle ufo-eksperter kunne dele MUFONs syn i så måte. En annen av verdens største ufo-organisasjoner - CUFOS (Center for UFO Studies, opprettet av J. Allen Hynek) gav uttrykk for en annen og langt mindre entusiastisk oppfatning av saken enn MUFON. Dermed oppsto en ganske polemisk debatt i ufo-tidsskriftene. Mange ufologer mente at MUFONs ustyrlige beundring for denne tvilsomme affæren hadde skadet både organisasjonen og "saken", og en kan lese at flere såkalte State directors har meldt seg ut og at i det minste én slik regionsleder har startet en egen gruppe som betrakter ufo-fenomener som atmosfæriske anomalier.

ED WALTERS

For å komme videre med en nesten uendelig historie. "Ed" ble omsider til Ed Walters, og en sak som denne måtte naturligvis komme som bok i stort opplag. Og Ed Walters opptrådte på TV for å reklamere for boken, slik skikken er.

UFOET RETURNERER TIL GULF BREEZE - DENNE GANGEN MED VINDKRAFT!

Kort etter at Ed kom hjem til Gulf Breeze i april i år, etter sin talk-show-turne til reklame for boken, - "The Gulf Breeze Sightings: The most Astounding Multiple Sighting of UFOs in U.S. History" - dukket et ufo opp flere kvelder på rad, omkring klokken '21.-. Det ble sett og fotografert av Ed og flere av hans venner. Men, i motsetning til Eds tidligere fotos, tatt med hans gamle polaroid-kamera, som er så velegnet til dobbelteksponering, viste disse nye bildene bare en lyskule på himmelen. Disse nylige observasjonene gir en nyttig innsikt i et gammelt spørsmål: Hvis ufoer er

utenomjordiske farkoster, hva slags fremdriftssystem bruker de? Svaret, basert på de seneste Gulf Breeze-observasjonene, ser ut til å måtte bli: Vindkraft.

For eksempel, om kvelden den 11. april, rett etter kl. 21.- ble et rødt lys sett av Ed og andre, i det objektet svevet over dem og beveget seg fra nord mot sør - - nøyaktig samme retning som vinden på det aktuelle tidspunkt, ifølge data innhentet hos U.S. Wether Service office i Pensacola.

Freitag den 13. april like etter kl. 21.- ble det sett et rødgloedende objekt som beveget seg fra sørøst mot nordvest, akkurat i likhet med vinden. Den 17. april ble det sett et rødt objekt som beveget seg i østlig retning. Vindretningen på det tidspunkt var fra sørvest.

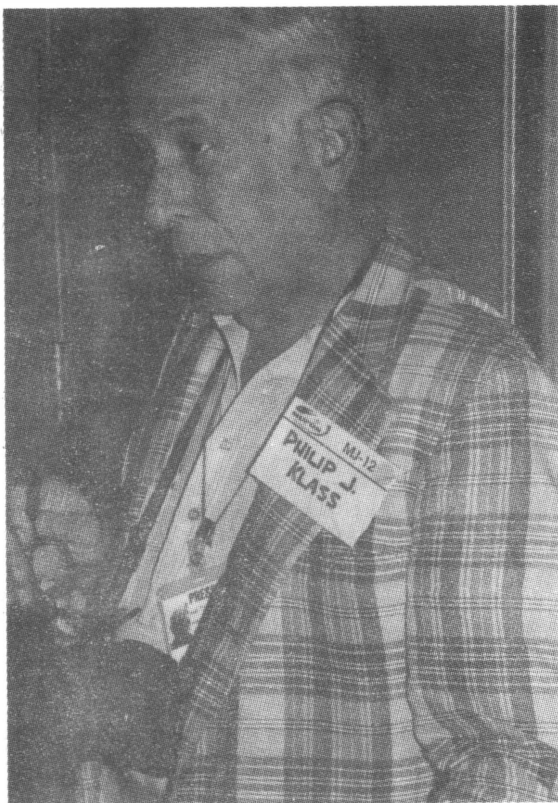
To personer som ringte en Pensacola TV-stasjon for å rapportere observasjonene, sa at objektet lot til å være en ballong med en lykt på.

Lignende ufoer dukket opp over Gulf Breeze den 8. januar og var da synlige i nesten 30 minutter, noe som satte Ed i stand til å varsle en rekke vennlige vitner. Vinden på dette tidspunkt var rapportert som "calm", og det var spredte skyer i en høyde av 1.300 fot. Men på tross av den rikelige tiden man hadde til disposisjon, tok Ed bare to fotos, og benyttet da sitt nye 35 mm-kamera med en 200 mm telelinse. Basert på den tilsynelatende størrelsen og et skytak på 1.300 fot, som markerer foets maksimumhøyde, må størrelsen på den glødende del av ufoet anslås til ca. 1 fot i diameter.

ED ANMODES OM Å ALARMERE KONGRESSEN OM UFO-FAREN

Den 30. mars utfordret CSICOPs UFO-Subcommittee Ed og hans kone Frances offentlig til å søke en kongressundersøkelse vedrørende de forferdelige ting som ufoene tilsynelatende utsetter uskyldige amerikanske borgere for.

CSICOPs pressemelding påpekte at

Philip Klass

dersom Walters' historie virkelig er sann, burde de øyeblikkelig vende seg til de rette offisielle instanser som er ansvarlige for borgernes trygghet og velbefinnende. CSOCOP anmodet Ed Walters om å skrive til kongressmannen Earl D. Hutto, omtrent som følger:

"Vedlagt følger et eksemplar av min (vår) nye bok... den beskriver våre mange opplevelser med ufoer i nærheten av vårt hjem i Gulf Breeze. Disse inkluderer tilfeller hvor min kone og jeg ble "fanget" av en blå stråle fra ufoet og to tilfeller hvor jeg ble bortført. Disse mange opplevelsene er dokumentert med en rekke fotografier publisert i min bok.

"Jeg sverger herved at alle mine ufo-

fotografier er autentiske og ikke et resultat av trick-fotografering, og at alle opplevelsene beskrevet i boken er sanne - så langt jeg er i stand til å bedømme dem.

"Vi vil på det sterkeste anmode kongressen om å undersøke denne klare og nærværende fare, ikke bare av hensyn til uskyldige borgeres sikkerhet, men også hva angår nasjonens sikkerhet, slik at den amerikanske regjering kan treffe de nødvendige tiltak. Min kone og jeg er villige til og ivrige etter å bekrefte denne kritiske og viktige saken under ed."

Men det kom aldri noen reaksjon fra Walters.

OMTALER AV ED WALTERS BOK

Den mest gloriøse omtalen som er sett hittil, bortsett fra en i the MUFON UFO Journal, er en - full av feil - i Washington Post.

Det heter det: "De tok - løgn-detektortester og passerte dem. (Francise tok ingen slik test.) De ble tilbudt en avtale med National Enquirer og avsto den. (Galt, The National Enquirer avsto å benytte sin rett til å kjøpe Eds bilder og historie, etter at fotoanalytikeren dr. Robert Nathan fra NASAs Jet Propulsion Lab, hadde uttalt at fotografiene var meget suspekte.) De har dermed overlatt sine oppdagelser til skeptiske analytikere. Klart at Ed og Frances Walters, samfunnsstøtter i Gulf Breeze, Florida, ikke ønsker å bli slått sammen med slike kjøttkuer som fyller supermarked-tabloidene med sine tvilsomme påstander, selv om de tror at har sett og fotografert ufoer."

Til dette bemerker Philip Klass: "Washington Posts anmelder trodde sannsynligvis også president Nixon når denne sa at han ikke kjente noe til Watergate-innbruddet. Dersom Ed og Frances Walters "tror at de har sett og fotografert ufoer", hvorfor varslte de ikke da på et tidligere tidspunkt deres lokale politistasjon, eller de nærtliggende marine- og flyvåpenbasene, eller kongressmannen Hutto??"

En av de mest kritiske omtaler av boken kommer fra Bob Girard, hvis

Arkturus Book Service tilbyr den for salg sammen med andre bøker om ufoer og det paranormale. I sin bokkatalog skriver den 'ufo-troende' Girard: "Det er forbløffende, ja forbøffende at hele denne enstavelsesepisoden med antatte store proporsjoner, at den ikke inneholder en eneste avsnitt, ikke engang et eneste setning, hvor forfatterne later til å reflektere over disse påståtte opplevelsenes natur.

"Det betyr at enten må de fremmede selv ha valgt en absolutt ufølsom dumrian til å øse sin velvilje over, eller at bokens sjokkerende mangel på dybde bare kan forklares ved at den er laget for- og skrevet av noen hvis overskyggende motiv enten var grådighet, oppmerksomhet eller tilfredsstillelse over å slå en stor skrøne i en flokk dumme mennesker. Vi velger å tro det siste... Før eller senere vil nok hele nasjonen få seg en god latter av historien. Alle, nå - det vil si alle unntatt disse godtroende ufologene, hvis Waterloo denne bløffen vil vise seg å være".

Et av de fornemste ofrene for et "Gulf Breeze-Waterloo" ville bli dr. Bruce Maccabee, fysiker fra U.S. Navy og leder av The Fund for UFO Research (FUFOR). Maccabee, en av ufo-bevegelsens mest teknisk kvalifiserte etterforskere, gikk sterkt inn for Walters-fotografienes ekthet i sin MUFON-Report og i et langt kapittel han skrev for Walters bok.

Maccabee har ikke imøtegått rapporter om at han ble betalt ca. 20.000 dollar for sitt bidrag til boken, men har hittil nektet å røpe beløpets størrelse.

Ifjor utnevnte MUFON-medlemmene Maccabee til den person som hadde gitt det største bidrag til ufologien i det forutgående år.

Også norske ufologer har uttrykt begeistring for denne historien. Den blir gjerne nevnt sammen med MJ-12-papirene og oppslag i den kulørte pressen, som eksempler på at nå går det fremover med "saken" - "det største vitenskapelige problem i vår tid". Skeptikernes respektløshet er er ikke fullt så iøynefallende. >>>

KILDER OG REFERANSER TIL GULF BREEZE-HISTORIEN:

The MUFON UFO Journal fra 1988 og utover til februar 1990.

SKEPTICS UFO NEWS LETTER for mars og mai 1990.

Dette er utgitt og redigert av Philip Klass, leder av CSICOPs UFO Sub Committee.

UTFYLLENDE KOMENTARER:

MUFON har fått en rekke nye medlemmer de siste par år, og ligger nå på ca. 2.500. Men det har kommet sterke reaksjoner på organisasjonens befatning med og holdning til Gulf Breeze-affæren. En lang rekke såkalte State Directors og andre som har vært medlemmer over lang tid, har meldt seg ut. En av disse er den tidligere Alabama State Director Bob Boyd. Han starter nå en ny organisasjon under navnet Aerial Anomalies International.

En annen, Jim Melesciuc, starter sitt eget UFO news letter, kalt "Orbiter". Dette kommer ut annenhver måned.

State Director for Arkansas, Bill Pitts, har også meldt seg ut med samme begrunnelse; Gulf Breeze.

YTTERLIGERE KONTROVERSER:

The Hynek Center for UFO Studies (CUFOS) blir sterkt kritisert for sin "ekstreme påvirkelighet" overfor beboerne hos de som rapporterer ekstraordinære opplevelser med "besøkende". Et av angrepene finnes i tidskriftet "The Communion Letter", som utgis av ufomartyren Whitley Strieber. (Se NIB nr. 4-5/89.)

Et eksempel på CUFOs "ekstreme påvirkelighet" var

organisasjonens svar til en kvinne som ringte dem for å rapportere at hennes sønn hadde sett en elg på klosettet. [Det sies ikke noe om hvorvidt elgen var død eller levende.] Og et annet eksempel: En kvinne rapporterte en "gråsort ball, som tilsynelatende betraktet meg mens lå og solte meg oppe på min mors hustak."

Striebers organisasjon er langt mer åpen for slike "ukonvensjonelle" besøksrapporter. I bladets høstnummer finnes en rapport om noen orientalsk utseende mennesker, som klatrer i trær, en av dem med en vakkert utsmykket antenne stikkende ut fra ene siden av hodet". En annen rapport i samme nummer kommer fra en person som sier at han erindrer en barnsopplevelse med små skapninger som hadde "blomster og planter voksende ut av hodet." Enda en rapport gjelder en kone som bor i et mer enn hundre år gammelt hus. Hun trodde seg hjemsoekt av en "flokk gode, gammeldagse spøkelser", helt til hun leste Striebers bok. Nå innser hun at de besøkende, inklusive en "høy blond en", er utenomjordiske.

LUKRATIV FORRETNING IGJEN

Walters skal ha mottatt 200.000 dollar kontant og på forskudd fra utgiverne, William Morrow. Av dette gikk 20.000 til ufolog Bruce Maccabee for at han skrev et kapittel om at han ikke hadde funnet bevis for fusk med fotografiene. Og ABC-TV skal ha betalt 400.000 dollar for retten til å produsere TV miniserier, basert på Ed Walters' bok, som forøvrig også blir utgitt i Tyskland og England.

Så ufo kan nok være en givende hobby, også for mindre grupper, så lenge man passer på å unngå ethvert anstrøk av kritisk sans og beslektede egenskaper.

Det er senere funnet små UFO-modeller hjemme hos 'ED' - og det er påvist at han tidligere var med på å lage falske UFO-fotografier -

En av disse modellene sees på forsiden av dette nummer, nederst til venstre -

- Red

(Se også side 40)

Den 25. januar hadde Vetenskap och Folkbildning medlemsmøte i Stockholm. Der fortalte professor Harry Boström om sitt arbeide som sakkynndig i Alternativmedicinkommittéen, som jo ved årsskiftet ble utnevnt til Årets Förvillare 1989. (*)

Komiteen begynte sitt arbeide i 1985 og la frem sin sluttsbetenking i oktober 1989. Den tilsattes under Gertrud Sigurdson. Arbeidsinstruksjonene gikk ut på at den enkelte så langt som mulig skulle ha frihet til å velge behandlingsform. Komiteen skulle ifølge direktivene kartlegge forekomst, behov og etterspørsel etter alternativ medisinsk behandling, samt angi "helsemessige verdier". Man skulle også se igjennom kvaksalverloven og THX-loven samt spørsmål om erstatning fra sykekassen.

Harry Boström kom inn i arbeidet i 1988 som representant for Svenska Läkaresällskapet. Han var inntil helt nylig professor i indremedisin ved Uppsala-universitetet.

Da han begynte å delta i utredningsarbeidet fant han at to oppgaver i direktivet knapt ble behandlet i det hele tatt. Det gjaldt oppgaven å "garantere pasientenes sikkerhet under pleie og behandling", samt "skape garantier for at riktig diagnose blir stilt og for at de anvendte metodene i seg selv ikke er helsefarlige".

Harry Boström foreslo at komiteen skulle gjøre en studie av riskene ved alternativ medisinsk behandling. Men dette var man ikke særlig interesserte i innen komiteen. Men heller ikke (for skams skyld) helt uinteresserte.

(*) Flere av verdens skeptikerorganisasjoner deler hvert år ut slike priser til den som har gjort seg bemerket med god folkeopplysning, og det motsatte.

Resultatet ble at Svenska Läkaresällskapet fikk gjøre en undersøkelse om emnet. Det ble en enkel spørrende til samtlige svenske klinikkjefer innen indremedisin, barnemedisin, neurologi, reumatologi og onkologi, med følgende spørsmål:

"Har du eller noen av dine medarbeidere i løpet av de siste fem årene støtt på noen tilfeller der alternativ medisinsk intervensjon har medført at diagnostikken er blitt forsinket eller at virksom terapi er blitt utsatt (= avbrutt) med dårligere tilstand eller somatisk skade som følge?"

Før medlemsmøtet presenterte Harry Boström denne undersøkelsen inngående. Det var en rystende opplevelse. (Undersøkelsen ble kortfattet presentert i Folkvett nr. 4/88).

Det finnes ca. 2.500 personer i Sverige som sysler med noe slikt som 200 ulike former for alternativ medisinsk behandling. Hvor mange pasienter de behandler er ukjent.

Sammenfatningsvis ble det rapportert om 123 pasienter som hadde søkt sykehusbehandling for komplikasjoner oppstått etter alternativmedisinsk behandling. Et stort antall tilfeller stred åpenbart mot kvaksalverloven, uten reaksjon fra statsmakten. Kvaksalverloven har i praksis vært satt ut av spill under det seneste decenniet, konstaterte Harry Boström.

Seks dødsfall hadde inntruffet på grunn av forsinkede diagnoser, feilbehandling eller lignende. Listen ville ha vært mye lengre om ikke den tradisjonelle helsetjenesten hadde vært. 27 pasienter som befant seg i umiddelbar livsfare etter feilbehandlinger kunne reddes etter akutte innsatser på intensivavdelinger. Flere av disse tilfellene ble dog rammet av livslange handikapp og dårlig helse.

HVORFOR?

Diskusjonen etter Harry Bostrøms foredrag handlet bl.a. om undersøkelsens opplegg og om forekomsten av skader og feilbehandling i den tradisjonelle

medisinen. Man diskuterte også hvorfor mennesker søker seg til alternativmedisinen. Et paradoks som ble tatt opp var at undersøkelser på folk i sin alminnelighet viser en mistenksomhet mot sykepleien. Men om man intervjuer pasienter er de som regel fornøyd med den. Går man med småplager til alternativmedisinen, men (i alminnelighet) til den tradisjonelle sykepleien hvis det er noe alvorlig?

De friske får gjerne dra til helsehjem eller gjøre hva de vil. Det er de syke jeg er opptatt av, sa professor Boström.

Flere av de alvorligste feilbehandlingene hadde inntruffet på helsehjem. Faste og vegetarisk kost, som ofte er grunnstammen i helsehjemmenes ulike regimer, er direkte skadelig for personer med visse indre sykdommer.

Et resultat av møtet ble et par stort oppslåtte artikler av Jonas Sima, om helserisikene ved alternativ medisin i Expressen.

-JS

FOLKVETT nr. 3-4/89
=====

MAGNETISK ASTROLOGI

En britisk astronom, Percy Seymor, har lansert en teori om hvordan astrologi fungerer.

Han forkaster den tradisjonelle soltynsastrologien, men tror på Gauquelins sammenheng mellom egenskaper og visse planeters oppgang over horisonten (eller posisjon i zenit) ved fødselstiden.

Men Seymor snur på sammenhengen. Spesielle egenskaper eller personlighetstyper skapes ikke av kosmos. De arves fra foreldrene. Men vi arver også, mener Seymor, evnen til å bli født på et spesielt tidspunkt. Han hevder (med støtte i Gaquelin) at det finnes en sammenheng mellom planetposisjoner ved foreldrenes fødsel og planetposisjonene ved deres barns fødsel. >

Hvordan vet da et ufødt barn at det skal komme ut akkurat når f.eks. Jupiter går opp over horisonten?

ANTENNE

Seymor tror at sentralnervesystemet kan fungere som en antenne for magnetiske signaler fra rommet. Men hvert menneskes "antenne" er unik og reagerer bare på et visst signal. Og denne "innstillingen" er et resultat av at personlighetstypene på en eller annen måte avspeiles i sentralnervesystemets konfigurasjon.

Når det ufødte barnet i mors liv oppfanger et magnetisk signal, fordi planetene i solsystemet har stilt seg opp i visse konstellasjoner, setter forlesningsarbeidet i gang.

Altså: Planetene bestemmer ikke egenskapene hos menneskene. Men de gjør at mennesker med visse egenskaper tenderer å fødes ved spesielle tidspunkter. Gauquelin hevder f.eks. at ledende politikere fødes når Jupiter går opp over horisonten eller står i zenit. Lederegenskaper beror altså på noen egenhet i sentralnervesystemet, som også gjør barnet følsomt for det spesifikke magnetiske signalet som oppstår i slike tilfeller).

Etter at barnet er født tas så mye informasjon inn gjennom andre sansorganer at den magnetiske persepsjonen ikke merkes eller spiller noen rolle lenger. Men, tror Seymor, under visse forhold senere i livet, da planetene stiller seg opp på samme måten, kan signalet trenge igjennom og forårsake perioder av rask personlig utvikling eller forandring.

AVVISES

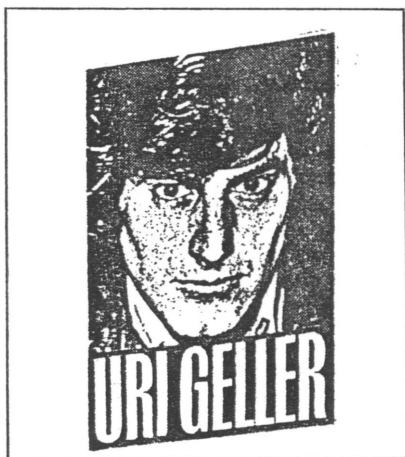
Seymor er doktor i astrofysikk med en avhandling nettopp om "Cosmic Magnetism". Han er medlem av Royal Astronomical Society.

Hans "teori" har ikke fått mye støtte. De fleste astronomer har avvist den - likeså de fleste astrologer ("for begrenset"). Til de positive kommentarene hører at teorien faktisk er vitenskapelig testbar. Det skulle kunne avgjøre hvorvidt visse planetposisjoner virkelig gir opphav til noen spesifikke forandringer i det magnetiske feltet. Men har også >

notert at den ikke inneholder noen nye, hittil ukjente fysikalske krefter. Hva den dog inneholder er flere nye- ubegrunnede - biologiske antakelser, bl.a. om magnetismens innvirkning på menneskene.

- JS

FOLKVEIT nr. 3-4/89

"Luri" Geller, som han også er blitt kalt, trenger ingen nærmere presentasjon. I dag kjenner alle til hvordan denne israelske varieté-tryllekunstneren ble verdensberømt og multimillionær ved hjelp av enkle trylletriks.

Det er skrevet mye om Geller, ikke først og fremst på grunn av hans evner som tryllekunstner, men ut fra det meget interessante aspekt som ligger i publikums og medienes reaksjoner på fenomenet Geller.

Her vil vi henlede oppmerksomheten på et hefte med tittelen:

"MIRAKELMANDEN URI GELLER" -
"Beretningen om et mediefenomen"

Heftet er skrevet av Willy Wegner, og utgitt av Para-Nyt, Postboks 131,
DK-8300 ODDER/DANMARK.

Wegner tar først og fremst for seg Gellers opptredener i Danmark, og danske avisers omtaler av "mirakelmannen", samt hans opptreden på TV.

Så følger et avsnitt vedrørende de bøkene som er skrevet om Geller, og Uri Geller i en større sammenheng. Her går forfatteren nærmere inn på de forskjellige "miraklene" og hvordan de ble utført.

Det som fanget interessen etter UGs opptreden på TV var den effekt som enkelte hadde advart mot. Folk begynte å ringe til avisene og kringkastingen for å fortelle at hjemme hos dem hadde bestikk bøyet seg i skuffene, og gamle ur hadde begynt å gå. Andre hadde selv fått UGs evner og bøyd metall med tankens kraft. Denne reaksjonen ble kalt gelleritis.

Med kjempetyper som ved prinsessebryllup skrev B.T. om Geller på forsiden: "Uris hemmelige evner største revolusjon i menneskets historie?"

Gellers suksess var i høy grad betinget av pressens aktive medvirkning. Skeptikerne mener at han nå har falt på plass i de trykte mediers verden: Ukebladenes sladderspalter og dagbladenes baksider, side om side med de hvite løgner. Men hvem vet, en ny mirakelmann eller -kvinne står kanskje på sprang, parat til å la seg bære frem av en stort sett ukritisk og villig dagspresse. Og de potensielle medløperne skal ikke mangle, de står alltid parate i kulissene.

De som ønsker en kortfattet oversikt over fenomenet Uri Geller og fremfor alt reaksjonene på ham, bør skaffe seg dette heftet, ypperlig ført i pennen av Willy Wegner. Heftet er i A5-format, omfatter 24 sider og trykket på samme måte som NIVFO-Bulletin.

Wegner har også utgitt en biografi om Geller: "Uri Geller i Danmark" (1987). [Se også NIVFO-Bulletin nr. 1/1985].

Uri Geller har forlengst trukket seg tilbake som mangemillionær. Men han kan forsikre at de magiske evnene ennå er i god behold. De forsvinner bare når dyktige (og ærlige) tryllekunstnerkolleger er til stede.

Troll sprekker når solen står opp, og spøkelser trives ikke i god belysning.

- KS

LESERNES SIDER

MEDITASJON, HALLUSINASJONER OG ILLUSJONER

I sin søken hevder NIVFO-Bulletin at de er et tiltrengt korrektiv til dagens okkulte eksplosjon. Men "Legedvarselen mot meditasjon" som bladet finner det verdt å sitere under tittelen "NOTISER", i nr. 2/90, er hverken pseudo-vitenskapelig eller okkult. (Selv om den sikkert er noe annet enn guruene selv gir den ut for å være.)

Ifølge sitatet er kundalini-kraften eller "ormekraften" en velkjent realitet, noe som Göteborg-legen Bo G. Johnson har undersøkt nøye, og som er en bivirkning av meditasjonen som enkelte rammes av og har alvorlige følger som han advarer sterkt mot.

Ved at dr. Johnsen fortsetter studiet av fenomenet kan han komme fram til resultater som er vitenskapelig holdbare av de ulike sider ved dette fenomenet.

En kan lure på hvordan en er kommet fram til denne teknikken. Kan det være at guruenes gjentagne "kalling" på de forskjellige guders navn har merket en fysisk og psykisk endring i sitt reaksjonsmønster? At en ved denne enstonige kalling av et "mantra" fikk en styrt strøm av energi i kroppen - som en gruppe soldater i marsjtakt forserer en hengebro og setter den i svingninger-.

Og så til en annen sak. Det gjelder den illustrasjonsteknikken som en har utviklet i nær sammenheng med religionen. Her er det nærliggende å mene at de i skuffelse over vanskeligheten med å overvinne den fysiske natur har gått over til denne form for "juksing".

Men noe godt er det selvfølgelig kommet ut av også denne form for livsførsel. Vi må erkjenne at ingen har vel nådd så langt som nettopp

Vi mener—

inderne, gjennom øvelse, å kjenne kroppens muligheter og begrensninger.

Vennlig hilsen
Per Knag

#####

TEST AV PARANORMALE EVNER.... NY HENVENDELSE FRA AFTENPOSTEN

I 1986 ble NIVFO kontaktet av aftenposten med tanke på en reportasje om det 'paranormale'. For at dette skulle bli tilstrekkelig interessant mente avisen at vi burde arrangere en 'test' av en eller annen med påståtte paranormale evner.

Det var da nærliggende å ta kontakt med den kjente Anna E. Westerlund, og Aftenposten kontaktet damen for å høre om hun kunne tenke seg å stille opp til en slik test. Hun svarte ja. Men da det kom til stykket trakk hun seg; kanskje fordi hun fikk kjennskap til at NIVFO ikke er noe trosselskap, som ville sørge for et positivt resultat.

I høst tok Aftenposten på ny kontakt med NIVFO, og igjen gjaldt det å finne noen som ville la seg teste. NIVFO spurte den kjente 'seeren' Inga Tamnes på Røros, men svaret ble som ventet et klart nei. Spurt ble også en dame fra Nord-Trøndelag, nå bosatt i Oslo, som under Uri Gellers glansperiode etter sigende kunne bøye skjeer med tankens kraft - "på samme måte som Geller" - før han ble avslørt. Men heller ikke hun var villig til å vise sine ferdigheter under kontroll.

Så hvis det ikke blir noen reportasje i Aftenposten før noen paranormal kapasitet sier seg villig, må vi nok vente lenge.

Red.

OM AURA-FORSKNING

EN UNDERSØKELSE SOM PRØVER Å TESTE PASTANDEN OM AT EN SA- KALT "FØLSOM" KAN SE AURAER RUNDT MENNESKER

AV ROBERT W. LOFTIN

Mange mennesker som påstår å ha psykiske evner sier at de er i stand til å se auraer. Auraer sies å være felter av lys som omgir mennesker og, muligens, også andre levende ting. Standardteorien går på at disse auraene er innvendig genererte felter av psykisk kraft, at et individs personlighet kan identifiseres ut fra farge og form på vedkommendes aura, og at auraene forandrer seg med personens sinnsstemning. I en del okkult litteratur kan man finne kartter som angivelig korrelerer ulike farger med ulike sinns-tilstander (Leadbeater 1925). I noen tilfeller vil de som anser seg selv som psykisk sensitive påberope evnen til å se auraer som bevis til støtte for påstandene. (Garrett 1968).

Oppdagelsen av 'Kirlian-fotografering ble av mange "psykiske" tatt til inntekt for deres angivelige evner. (Ostrander og Schroder 1970). Det er vanlig med påstander om at auraer er blitt fotografert. En vanskelighet med å se på Kirlian-fotografering som evidens for aura var at også livløse objekter lot til å ha auraer; derfor ble det nødvendig å endre litt på påstandene. Enten måtte man hevde at alle ting, inklusive steiner, skruer/muttere, plastbiter osv., var omgitt av et energifelt, eller man måtte oppfatte disse fotografiske effektene som kunstige, fremkalt av prosessen. (Krippner og Rubin 1974).

Når vi vet at Kirlian-prosessen er en komplisert sak - et objekt plasseres på en plate av følsom fotografisk film, en svak elektrisk strøm sendes gjennom filmen og ved fremkalling opptrer inntrykket - så det for meg ut til at effekten mest sannsynlig var et resultat av induisert elektrisk energi, ikke av elektrisk energi avgitt av objektet. Den plausible og aksepterte forklaringen er at urenheter på objektene modulerer den elektriske energien, og forårsaker den haloen av lys som fremtrer på den fremkalte filmen (Pehek, Kyler og Faust 1976). [Se NIVFO-Bulletin nr. 3/86, for utførig beskrivelse, Red.]

Likevel virker det ikke implausibelt for meg at enkelte mennesker kan se haloer av lys omkring levende skapninger. Vi vet at levende objekter er omgitt av energifelter. Instrumenter kan registrere både varme- og magnetisk energi rundt levende organismer. Det synes i det minste mulig at visse menneskers øye kunne være lett følsomme for infrarøde (dvs. varme-) bølger - for eksempel - og gjøre de i stand til å se lys rundt andre mennesker. Vi vet at det finnes et massivt spektrum av elektromagnetiske bølger, hvorav det synlige lyset bare er et lite bånd. Forskning har ikke kunnet påvise at menneskeøyet ser infrarødt, men siden enkelte individer, f.eks. de fargeblinde, er ufølsomme overfor frekvenser som

andre er følsomme for, kan en neppe utelukke at det finnes noen få andre igjen som kunne være mer sensitive enn normalt. Det er selvsagt ikke noe "okkult" i dette. Om noen var i stand til å se auraer av nevnte grunn ville det ikke være noe "paranormalt" eller "overnaturlig" i det.

Den andre hypotesen jeg vurderte var at auraer ikke er noe innvendig oppladet, men at de er et resultat av en visuell defekt hos de personer som "ser" auraer. For å uttrykke dette litt grovt: det slo meg at hvis du ser auraer kan det være noe i veien med øynene dine.

Alt dette er bare spekulasjon, med mindre det finnes noen som kan se auraer konstant. Jeg la derfor opp en undersøkelse eller eksperimentell test, for å slå fast om det er mennesker som kan. Min grunnleggende ide var at hvis auraer kommer innenfra, burde de kunne sees i mørket. Hvis den angivelige aura-seer ikke påstår å kunne se dem i mørke, ville det underminere påstanden om at aurane er innvendig generert.

Jeg forutsetter at de som påstår seg å se auraer forteller sannheten. Jeg tror det. De jeg har snakket med har gitt inntrykk av å være ærlige. Noen av dem har ikke påstått å ha andre psykiske evner av noe slag. I det minste én person sa at han ikke likte det faktum at han kunne se auraer. Han fant det ganske plagsomt og var ikke på noen måte ivrig etter å snakke om det. Siden jeg tror det er viktig å nærme seg spørsmål av dette slag med åpent sinn, antok jeg at de fremsatte påstandene ble fremsatt i god tro.

Men når man skulle teste evnene var det nødvendig å benytte den mest mulig strikte vitenskapelige metode. Jeg hadde ingen økonomisk støtte, ei heller avsnasert utstyr; derfor måtte jeg benytte meg av det som var for hånden. Det første som måtte til var et mørkerom med innganger på hver side, og et "avlukke" ('light-lock') eller dobbelt-dør i den ene enden. Jeg fant et fotografisk mørkerom som lot til å passe bra.

Etter å ha fått tak i en "psykisk", en kvinne som sa seg villig til å bli testet ifølge streng vitenskapelig protokoll, allierte jeg meg med noen venner

som var villige til å delta som subjekter. Min største frykt var at det kunne finnes noen blant disse som ville overføre informasjon til den psykiske. Derfor var jeg nøye med å påse at subjektene var mine venner, og ikke hennes. Jeg ønsket en stor gruppe av subjekter, for å minimalisere sjansen for at en forbunds-felle i gruppen kunne overføre informasjon til den psykiske.

Testen var ganske enkel. Den psykiske damen skulle føres inn i mørkerommet gjennom de doble dørene, slik at intet lys kunne slippe inn i rommet. I den andre enden ville der være en eller to personer. Den psykiske ville bli gitt opp til tre minutter til å avgjøre hvor mange auraer hun så i den andre enden av rommet. Siden jeg ønsket å unngå raffinerte statistiske tester, unngikk jeg "nesten-riktige" svar ved å slå fast at "en" eller "to" skulle være de eneste riktige svarene. På den måten ville hvert svar enten være fullstendig riktig eller fullstendig galt. Jeg eliminerte alternativet med at det noen ganger ikke skulle finnes noen subjekter i det hele tatt, for å utelukke muligheten for at enkelte subtile signaler, så som lyden av pusting eller andre lave lyder, lukter, og slikt kunne forkludre opplegget. Kanskje kunne noen med abnormt følsomme ører høre forskjellen på én person og ingen person. Det burde være vanskeligere å registrere forskjellen mellom en person og to personer ved hjelp av slike signaler.

For ytterligere å dekke over subtile lyder i rommet, bragte jeg inn to "white noise-generatorer", som laget en lav og jevn summelyd i bakgrunnen for å dekke over enhver lyd som måtte komme fra subjektene.

Avstanden fra den ene enden av rommet til den andre var ca. 50 fot. For å være sikker på at den psykiske ikke ganske enkelt gikk fremover i mørket og berørte subjektene, eller kom nær nok til å oppfatte signaler, laget jeg en lav barriere mellom den psykiske og subjektene. Denne besto av et stykke kryssfiner spikret til tunge laboratoriebord, slik at man lett kunne se over barrieren, men vanskelig klyve over den. Som en ekstra foranstaltning

lot jeg hendene hvile lett på den psykiskes skulder under hvert eneste forsøk, slik at jeg visste nøyaktig hvor hun til enhver tid befant seg.

Jeg gjorde henne oppmerksom på at lysene helt uventet kunne bli slått på midt under et forsøk. Dette kunne forstyrre det angjeldende forsøket, men jeg fant muligheten for at rommet plutselig kunne bli opplyst nødvendig med tanke på å avsløre en mulig bruk av instrumenter el.l. Siden det ikke fantes andre dører i rommet regnet jeg ikke noe slikt som sannsynlig, men jeg var ikke villig til å overse muligheten for at en dyktig person kunne overliste meg ved å tenke ut noe jeg ikke hadde forutsett.

For også å eliminere radio-overføringer etc. av informasjon, ble stedet for eksperimentet holdt hemmelig for alle, untatt min pålitelige assistent. Inntil forsøket startet var det bare vi to som visste hvor det skulle foregå. Den psykiske ble undersøkt før vi startet, men intet ekstraordinært ble funnet.

Den ettermiddagen da forsøkene skulle begynne brukte jeg og min assistent adskillige timer på å gjøre mørkerommet absolutt mørkt. Vi brukte tykt svart papir, svartmaling og tykk tape og dekket hver tenkelig kilde til lyslekkasje. Jeg hadde ventet at et mørkerom skulle være lystett, men så var ikke tilfelle. Vi fant mange ørsmå kilder til lys, så som sprekker rundt dørene, og hver av disse ble omhyggelig tildekket. Vi hadde ingen instrumenter for måling av lys, men siden jeg har et utmerket nattesyn var jeg overbevist om at mine øyne ville være kanskje mer sensitive for lys enn alt bortsett fra det mest kostbare og avanserte utstyr. Da jeg ikke var i stand til å se noe lys, var jeg tilfreds.

Forventet sluppmessighet ville være 15 treff av 30 forsøk. Hvis den psykiske kunne klare 20 treff av 30 forsøk, ville det være signifikant på en 95% troverdighetsskala. Med andre ord, hvis vi utførte eksperimentet 100 ganger, ville den psykiske ha 20 riktige svar ved ren slump bare fem ganger. 95 ganger av 100 ville hun ha færre enn 20 treff ved ren slump. Et enkelt mynt og krone-kast av min assistent skulle

avgjøre om én eller to subjekter befant seg i den andre enden av rommet. De var instruert om at de måtte være musestille etter å være kommet inn. Subjektene ble brukt på en slik måte at samme person ikke forekom for ofte; dette for å redusere muligheten for en mulig medsammensvoren i subjektgruppen.

Laboratoriet var tilfeldigvis utstyrt med et alarmsystem, for å advare fotostudentene slik at de kunne unngå å få sine filmer ødelagt av lysstreif. Når bakkdøren ble åpnet ringte alarmen høyt og vedvarende, inntil døren ble lukket. Denne lyden maskerte effektivt subjektens fottrinn når de innfant seg i laboratoriet, samtidig som den lot meg og den psykiske, som ventet utenfor, vite når subjektene var på plass.

Før den første serien av forsøk på 30 begynte, samlet hele gruppen av subjekter seg på et sted et godt stykke unna laboratoriet. Den psykiske ble bedt om å besvare en serie av spørsmål, inklusive disse:

1. Hvordan føler du deg i kveld? er det noen grunn til at vi ikke burde starte? I så fall vil vi utsette serien til en annen kveld. (Jeg var fullt ut klar til å gjøre dette, selv om det ville ha vært frustrerende for de frivillige medhjelperne.)
2. Kjenner du noen av disse subjektene? Har du noen gang kommunisert med noen av dem tidligere ved noen som helst anledning? (Subjektene ble stilt de samme spørsmålene. Enhver som måtte ha sagt "ja" ville ha blitt eliminert.)
3. Har disse subjektene auraer? Kan du se dem nå?
4. Regner du med å motta noen som helst form for informasjon fra disse subjektene eller andre personer, ut over de instruksene jeg gir deg i løpet av eksperimentet? (Subjektene ble spurt om de aktet å sende noen som helst form for informasjon til noen i løpet av eksperimentet.)
5. Har du utstyrt deg med noen form for elektroniske hjelpemidler?

Da tilfredsstillende svar på alle spørsmål var avgitt og nedtegnet, begav vi oss til laboratoriet og jeg forklarte prosedyrene for samtlige. Jeg hadde en båndopptaket gående gjennom hele serien

av forsøk; et klokt påfunn skulle det vise seg. I samme øyeblikk som hun oppdaget at testene skulle foregå i et fotolaboratorium, påpekte den psykiske at hun var allergisk mot fotografiske kjemikalier, og håpet at dette ikke ville influere på forsøkene. Denne bemerkingen ble klart registrert på båndet. Jeg spurte om hun ønsket å stoppe eksperimentet på dette punkt. Hun svarte at hun var villig til å gå videre, så vi la i vei.

Da alle var blitt briefet i prosedyrene, spurte den psykiske om hun kunne stå på et annet sted enn det avtale, i løpet av forsøkene. Jeg avsto dette ut fra det generelle prinsipp at eksperimentatoren skulle beholde kontrollen fullstendig over alle testbetingelsene. Jeg hadde i god tid bestemt meg for ikke å la meg lede av den psykiske, selv ikke den minste detalj. Selv om jeg ikke kunne se noen forskjell på de to stedene, ville jeg ikke gå ut fra at jeg ikke kunne bli lurt.

Mens jeg instruerte subjektene om hvor de skulle stå, om ikke å røre seg osv., la jeg merke til at den psykiske damen hadde slentret bort til en av de små båsene hvor studentene hver for seg fremkalte og trykte bilder. Etter briefing, da alle var klare til å begynne, undersøkte jeg båsen. Der fant jeg en liten fløyelspose, plassert der av damen uten at jeg visste det! På dette stadium konkluderte jeg spontant med at hun forsøkte å lure meg. Jeg ventet å finne sofistisert elektronisk utstyr i fløyelsposen, muligens følsomt for infrarødt eller noe i den retning. I stedet viste den seg å inneholde noen krystaller, tilsynelatende kvartskrystaller, som trolig skulle hjelpe henne med å fokusere hennes psykiske energi. Jeg fjernet dem i all stillhet og plasserte dem på bordet hvor den psykiske ventet. Jeg anklaget henne ikke for noe, jeg nevnte det ikke en gang. Så vidt jeg kunne se var ingen skade skjedd. De var tydeligvis ikke noen form for elektronisk lytteutstyr, og jeg trodde ikke lenger at damen forsøkte å lure meg. Men tross alt, hun hadde klart å smugle et ekstraordinært objekt inn i det eksperimentelle opplegget, noe som indikerte en svakhet i protokollen.

Så begynte vi forsøksserien. Den psykiske og jeg ventet i rommet mellom de doble dørene til vi hørte bakdør-alarmen gå, og så slått av igjen, noe som betydde at subjektene var på plass. Så ventet vi ti sekunder og gikk deretter inn i mørkerommet. Når den psykiske avsa sin oppfatning, enten "en" eller "to", skrudde jeg straks på lyset slik at alle impliserte, inkl. den psykiske, øyeblikkelig kunne se om det var blitt blink eller bom. Jeg hadde overveid å kjøre hele serien "blindt" slik at hverken den psykiske eller jeg kunne vite hvordan hun gjorde det. Men jeg kuttet ut denne ideen i det jeg kom til at hun hadde rett til å vite på stedet om jeg hadde scoret henne riktig.

Det hadde jeg ikke! Jeg hadde en blokk i hånden: da noterte hvert treff eller feil på et skjema, samtidig som jeg ropte ut med høy stemme "treff" eller "feil" med tanke på lydbåndet. Etter serien, da jeg sammenlignet lydbåndet med skjemaet, viste det seg at jeg hadde kommet i skade for å plassere et "treff" i rubrikken for "feil", i den psykiskes disfavør.

Den psykiske fikk treff på de tre første forsøkene. Da la jeg merke til at når bakdøren ble åpnet, og slapp lys inn i rommet, skinte lyset under døren til avlukket hvor jeg og damen sto og ventet. Dersom noen kikket ned mot underkanten av døren, ville man kunne se skygger bevege seg frem og tilbake ettersom subjektene gikk inn og ut av rommet.

Ved de påfølgende forsøk plasserte jeg et mørkt klede tvers over underkanten av døren til avlukket, slik at denne effekten ble eliminert. Det er mulig at den psykiske kunne ha vært i stand til å skille mellom en eller to skygger. I alle fall, feilene begynte straks å melde seg etter at jeg hadde dekket til for lyset under døren. Også dette antyder en svakhet ved protokollen. Nettopp denne typen av detaljer er sjelden nevnt i publiserte rapporter om eksperimenter, og ville trolig ikke bli overtenkt med mindre man er tilstede på scenen. En styrke ved protokollen var at eksperimentator befant seg nær den psykiske hele tiden. Alt som hun kunne se kunne også eksperimentatoren se. Eller høre.

Jeg forsøkte å sette opp den beste

protokoll jeg kunne, fordi det ville ha vært groteskt urettferdig overfor den psykiske hvis jeg påberopte en feil ved prosedyrene etter at hun hadde scoret bedre enn slumpen. Hvis hun kunne fortelle hvor mange menn-esker som befant seg i den andre enden av rommet ved å se deres auraer, lese deres tanker, eller den slags, måtte jeg være forberedt på å innrømme at hun hadde passert den beste test jeg kunne sette opp.

Før de 30 forsøkene i denne serien var kompletterte, måtte testen av-brytes fordi damens allergier ble mer og mer plagsomme. Men hun sa seg vil-lig til å forsøke igjen et annet sted.

Denne gangen benyttet jeg et TV-studio uten vinduer. Men ellers var opp-legget det samme som tidligere. Jeg benyttet ti nye subjekter, for å være på vakt mot muligheten for at den psy-kiske kunne ha klart å sikre seg hjelp fra et eller annet medlem av den første gruppen. Resultatene ble ikke over slumpen, 13 treff av 30 forsøk.

På dette stadium kom jeg til at denne type forskning kanskje ikke er verd strevet. Siden den psykiske ikke kunne prestere noe resultat over ren slump-messighet, ville de som ikke tror at noen kan se auraer ikke bli forbauset. Generelt ville reaksjonen bli: "Så - hm! Hva ellers er nytt?" Og de som tror på auraer og at enkelte mennesker ka se dem, ville innrømme at de n n e psykiske personen, ved d e n n e an-ledningen, ikke kunne se dem, men ville likevel bevare sin sterke tro på at noen annen kunne se auraer ved andre anledninger.

På den annen side, hvis den psykiske fikk rett hver gang, ville da skeptik-erne innrømme at hun kunne se auraer? Sannsynligvis ikke. Mest sannsynlig ville de peke på mulige svakheter ved proto-kollen. Jeg har allerede indikert hva noen av disse kom til å bli: et eller annet smuglet inn, lys under døren, en mulighet til å plukke opp subtile sen-soriske signaler. Og hvordan ville man egentlig kunne utelukke subtile over-føringer av informasjon fra en medsammen-svoren i subjektgruppen eller en spion på et hustak med kikkert og radiosender som fulgte det hele på avstand og sendte radiosignaler til den psykiske via en ørliten mottaker plassert i en tann? Der

er en litt for stor tendens på dette forskningsområdet til å vurdere eksperimentprotokollen etter resul-tatene! Hvis ingen ting blir funnet, anser man protokollen som god, men dersom testen blir positiv til for-del for antatt psykiske evner, vil det gjerne bli antatt at det må være noe galt med protokollen. Og jeg anser det som tvilsomt at jeg ville være i stand til å lage en protokoll som virkelig var god nok til å vise at en person kan se auraer. Og en annen ting; jeg begynte å frykte for at om mine nokså enkle prosedyrer ble kjent kunne en eller annen finne opp en til-svarende enkel måte å omgå dem på!

Jeg er fremdeles overbevist om at denne spesielle psykiske damen var ærlig. Jeg tror at hun mener at hun kan se auraer. Jeg tror ikke at hun kan, men jeg tror ikke hun forsøkte å trikse meg.

Den muligheten gjenstår at auraer ikke genereres innvendig fra, men at enkelte mennesker kan se dem fordi de har forskjellig visuell apparatur. Hvis så er tilfelle, er de som ser dem troverdige, men auraene ville bli langt mindre interessante, fordi det klart ville flytte dem fra det para-normale området og plassere dem innen kategorien visuelle defekter.

The Skeptical Inquirer nr. 4/1990

Originaltittel: Auras: Searching for the Light

Robert W. Loftin er professor i filosofi, Department of History and Philosophy, University of North Florida, Jacksonville.

Artikkelen er en aning forkortet.
- Red.

Herre Gud, Carlos

Gitarlegenden Carlos Santana (45) sier at han får beskje-der pr. fax fra Gud. Man tror Carlos lider av en hjernesykdom, men han påstår like fullt: "Herren faxer beskje-der til sjelen min og sier til meg at jeg skal reise sør for å preke fred og harmoni. Selvfølgelig, Carlos..."

INTERVJU MED EN SKEPTIKER

ARTIKKELEN ER SKREVET AV ANITA CREAMER FRA
DET AMERIKANSKE BLADET SCENE FAMILY, ETTER
ET INTERVJU MED ROBERT LEE, PRESIDENT FOR
SACRAMENTO SKEPTICS SOCIETY -

Straks jeg hadde lest ordene på forsiden av gruppens lille beige folder "Tror du på alt du hører, leser eller ser?", visste jeg at jeg likte folkene bak Sacramento Skeptics Society.

Jeg tror svært lite av det jeg hører. Har aldri gjort det. Kommer trolig aldri til å gjøre det. Jeg er et av disse menneskene som har forbausende liten evne til å tro på de tingene jeg forventes å tro på. For eksempel, da jeg var barn behøvde jeg ikke å mønstre noen større logikk for å konkludere med at julenissen ikke var reell. Bevisene mot hans eksistens var overveldende.

Vi hadde ingen skorstein som han kunne benytte seg av, og likevel dukket det opp en haug med gaver under juletreet på juledags morgen. ("Han kom gjennom døren i stedet," husker jeg at mine foreldre fortalte meg. Naturligvis, tenkte jeg og nikket ening for å more de skuffede voksne, som så elskverdig hadde skaffet til veie den vidunderlige haugen under treet.) Videre, jeg har vanskelig for å begripe hvordan den lille tykksaken av en julenisse kunne være i stand til å løpe så raskt fra det ene huset til det andre, alltid noen få skritt foran min min og min søsters besøk i leketøysbutikkene, uten å se svett og kortpustet ut.

Ng så, på juledags morgen det året jeg fylte tre, forkynnte jeg for mine foreldre at det ikke eksisterte noen julenisse - og dét var dét.

Siden den tid har jeg lagt merke til at det finnes en hel del julenisselignende trosobjekter i verden; en mengde merkelige ting som folk velger å tro på. Eksistensen av uidentifiserte flygende objekter, psykiske og psykiske

kirurger. Helende kraft i krystaller. All New Age-nonsense - med andre ord, pluss noen skikkelige doser med Old Age-vås også.

Slikt vås som Robert Lee, leder av Sacramento Skeptics Society, kaller "spirende ny mytologi."

Vi sitter i den skyggefulle haven bak hytten hans i East Sacramento. Han understreker at hans teori om nye mytologiske temaer er hans egen oppfatning, ikke et standpunkt hos Sacramento Skeptics.

Skeptikerne, sier han, har som oppgave å undersøke biter av evidens relatert til spesifikke sider ved paranormal aktivitet for å avgjøre, klart og vitenskapelig, hva som er virkelig og hva som ikke er det. Ng i andre saker, sier Lee, kan det forekomme at gruppens 60 medlemmer har delte meninger.

"Gruppen fokuserer på spesifikke biter av bevis og spesifikke påstander," sier Lee. "Vår gruppe har intel å gjøre med tro eller noen trosretning. Den har å gjøre med vitenskap, og avsløring av pseudovitenskap."

Sacramento Skeptics har et stående tilbud om en pris på 10.000 dollar, til enhver som vitenskapelig kan dokumentere sine paranormale påstander.

Mange har ringt, noen få har forsoekt seg, men ingen har lyktes. Til Lees store skuffelse.

"Nesten alle som ikke lykkes sier at vi injiserer negative vibrasjoner inn i forsøket. Det er grunnen til at de mislykkes."

"Men du vet, det er intet her i verden som ville gjøre meg mer glad

enn det å få oppleve at noen hadde klart utfordringen. Vår publiseringsrett til eksperimentet ville alene være verdt mer enn prisen. Det er ergelig å se at årene går uten at noen lykkes."

Han holder ærlig talt ikke pusten når han sier dette.

Dette er når alt kommer til alt en mann som har sett alle tricksene bak det paranormale. En mann som har vært vitne til psykisk kirurgi og som kjenner den spesielle sekken med tricks. En mann som begynte å utforske det paranormale mens han bodde i Oregon på midten av 1970-tallet, og som hadde venner som satt og ventet på at UFOene skulle vende tilbake til jorden og frelse dem.

Det forbauser ham at folk tror på psykiske fenomener og tallerkenkult; Satanisk kult, spøkelseshus og Bermuda-triangler - uten en trevl av bevis til støtte for troen. Det forbauser ham at selv om påstander om UFOer er totalt uten beviser, så tror folk på dem likevel.

"Folk som velger å tro tror uansett," sier han. "Bevisene blir irrelevante."

Jeg forstår. For en hel del mennesker forekommer verden på en merkelig måte å være ute av kontroll. De ønsker å skape fornuft og orden ut av den ofte forferdelige og bisarre nonsensen i livet. De ønsker å tro på det utrolige.

For mitt eget vedkommende ønsker jeg å tro på at folk hadde mer fornuft enn det å prisgi helsen sin til psykisk kirurgi, eller sløse bort sin tro og tillit på UFOer.

Anita Creamer har en fast spalte i Scene på tirsdager, torsdager og lørdager. Denne artikkelen finnes i lørdagsutgaven for 12. mai 1990.

GULF BREEZE [SISTE]

I New York Times for for 18. juli bringes en interessant epistel. Det dreier seg om seks soldater fra Hærens etterretningsavdeling i Vest-Tyskland, som forsvant og senere ble pågrepet i Florida. På samme tid forsvant også to andre soldater fra samme avdeling, og man mente at også de hadde stukket av. Amerikanske militærmyndigheter satte i gang en verdensomfattende etterlysning etter soldatene, da disse satt inne med meget følsomme opplysninger. Så skulle det vise seg at soldatene tilhører en gruppe (sekt) som kaller seg "The End of The World".

Nå er det viktig å merke seg at disse soldatene er spesialister på elektronikk og ditto avlytting, samt tidlig som de tilhører en tvilsom sekt. Og videre:

De seks ble arrestert (av alle steder) i Gulf Breeze, Florida, under en rutinekontroll av biler. Anholdelsen førte til at politiet foretok en undersøkelse av en leilighet på stedet neste morgen, samt på en campingplass. Det ble funnet en del bager, koffert og 4000 dollar i kontanter. Videre:

Gulf Breeze ligger noen få kilometer fra Pensacola Naval Air Station og et mindre marinesenter for opplæring i bruk av elektronisk utstyr. Her hadde i det minste to av soldatene vært på øvelse tidligere.

Et leserinnlegg i MUFON UFO Journal for juli d.å. uttrykker forbauselse over at de seks skulle forlate sin base i Europa og samle seg i Gulf Breeze, med den risiko dette ville innebære for å bli pågrepet, nettopp på hjemstedet. Kanskje var de ute etter å oppspore Mr. Eds nye privatadresse? Det ville være interessant å vite om det ble funnet små UFO-moddeler i soldatenes bagasje, sier innsenderen. Han synes å mene at "The End of the World" er vel så interessant som Gulf Breeze, men at de to sakene sett i sammenheng er den virkelig gode historien - som aldri ble fortalt...

- KS

NEW AGE PÅ RETUR?

"Jeg har inntrykk av at New Age er inne i en nedgangsperiode sier Davis Dutton, medeier av en bokhandel i Los Angeles, som selger New Age-materialer. Og bokhandler Peggy Taylor ved Webster's og Milwaukee er enig: "For fem år siden skiftet de fleste bokhandlere navn på deres okkulte avdeling og kalte den 'New Age'... Sannsynligvis vil New Age som term dø ut, og vi får en okkult avdeling igjen."

Den 3. november 1989 hadde Publishers Weekly et essay av Jeremy Tarcher, pioneren innen New Age utgivelser. Under tittelen "Here's to the End of the New Age", konkluderer den:

"Dette tiåret har hatt en så gjennomgående utforskning av alt som klassifiseres som New Age at det er lite nytt å si. Vi har nå kokt New Age-kyllingen på 1,001 måter, og det blir stadig mer vanskelig å frembringe nye og spennende oppskrifter."

Hva var - eller er - New Age? (Se Skeptical Inquirer, vår og sommer 1989). De fleste observatører er enige om at dens røtter er å finne i 60-årenes søken etter nye valg. Mens enkelte unge menn-er søker politiske alternativer, tenderte andre i retning av personlige. Hippier som begynte å meditere og demonstrere, fant, etter Vietnam-krigen, at de fokuserte på å forandre seg selv, snarere enn samfunnet. Det syntes også adskillig enklere.

Kritikere karakteriserte dette forskjellig, som narcissisme, megenerasjonisme, eskapisme, eller overgivelse. Faste, meditasjon, yoga, makrobiotikk, kultiveringen av "høyere krefter", østlig mystisisme, channeling, helbredende krystaller og gjenoppdagelsen av tidligere liv, opptok stadig mer av tiden til mange av de oppvoksende blomsterbarna.

New Age blandet sammen håp, tro, helligdom og høkervirksomhet. Ingen steder ble dette mer klart enn i utgivelsen av bøker og blad, hvor mange nye firmaer ble etablert for å etterkomme kravet om bøker for personlig vekst og "transformasjon". Fordi New Age grodde opp av en utilfredshet med status quo, trengte den ukonvensjonelle dogmer. Etablert religion nyttet ikke her. I sin leting etter nye idéer vendte forlagene seg til - hva ellers? - gamle tros-systemer.

Davis Dutton sier: "Jeg føler at der er en slags kynisme hos noen av disse utgiverne som spyr dette stoffet ut, mye av det er gjenoppkast av hva som fantes for 100-200 år siden, bare for å tjene penger."

Philip Sansone ved Book People i Austin, Texas, uttrykker det på denne måten:

"New Age er nettopp en kategori som utgiverne har slått seg på for å skaffe seg et marked hos en spesiell gruppe i samfunnet."

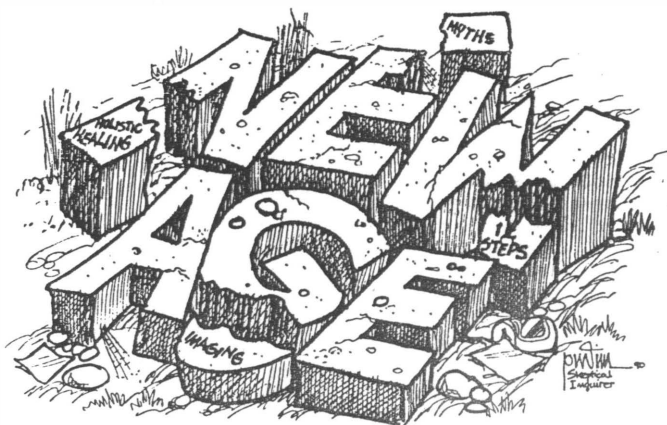
Hva slags gruppe da? Først og fremst de college-utdannede baby boomers som kom fra protestbevegelsene. Antallet av dem øket ved mer ... konvensjonelle typer som følte seg tiltrukket av metafysisk måneskinn fra populariteten av Shirley MacLaine's bøker - såvel som av hennes glamour - særlig etter at flere av de rike og berømte også bekjente seg som tilhengere av channeling, astrologi, reinkarnasjon og andre former for New Age-tro.

Et flokk-instinkt tok over, etter at det først ble trygt og så chic å avdekke ens sjarm ved forskjellige kulturer, samt okkulte forestillinger og praksiser. Atavisme, barbarisme, overtro og alminnelig stupiditet; alt "kom ut av klossettet omtrent på samme tid.

Det var blitt respektabelt nå å plaske rundt i det tvilsomme..

Men det er mer involvert i den brede aksepteringen av New Age. Og Davis Dutton setter fingeren på det når han sier: "New Age-populariteten henger sammen med svikten hos vårt undervisnings-system, når det gjelder å bibringe rasjonell tenkning."

New Agere er utdannet, til og med college-utdannet. De kan å lese. Men hvorvidt de leser kritisk er et annet spørsmål. Vi har lagt så stor vekt på selve det å lese, at behovet for å vurdere det man leser er blitt neglisjert.

Dersom New Age dør ut, hva vil da skje med dem hvis trang til å tro hadde slik suksess til å begynne med? Vær ikke redd. Det vil komme nye (gammel) tilfluktsrom i hjernen for det overnaturlige. Det som står igjen å fastsette er en ny term under hvis rubrikk tidenes oppvarmede visdom vil bli servert som "det nyeste." Det må ha bredde nok til å omfatte slike gamle kastanjer som alkymi, astrologi, kabballa, I Ching, Tarot, svart magi, hvit magi, hekseri, jordreligioner og tibetansk og tantrisk buddhisme.

Og enda viktigere, den må inkludere de senere tendensene som vil gi det neste stadium av New Age dens distingtve smak og tro- lig dens nye navn. De mest populære "nye" strømningene er: holistisk helse; mytologi, med erstatninger for gudinner og innfødte amerikanske religioner; 12-trinns rekreasjonsprogrammer; og visualisasjon.

1. HEALING.

For såvidt som det gjelder markedsføringen av litteratur, har holistisk helse og alternativ healing hatt en uvurderlig fordel av å kunne markedsføres ikke bare

gjennom tradisjonelle bokhandlerkanaler, men også i de mange tusen helsekostforretninger hvor de troende søker seg. Hvis det er et "in" ord i dag så er det "healing". Legg merke til titlene på følgende bestsellere:

You Can Heal Your Life,
Healing the Shame, Healing Your Sexual Selv, You the Healer,
The Dancing Healers, Where the Healing Waters Meet, The Healing Zone og Healing Visualiziation -

Appetitten på mirakler er hva den er. Interessen for slike modaliteter som ayurvedisk medisin,

Avtrykkene i fjæra

FORTSATT FRA FØRRIGE NUMMER

Fotografiet nedenfor er fra Namdal Arbeiderblad for 25. juni 1973. Det er et ganske godt nærbilde av et av sporene i fjæra, angivelig funnet på Sundsøya.

Nå er det viktig å legge merke til følgende:

- 1.
- A) Hvis vi trekker en linje mellom sporets hjørnepunkter, vil vi se at dets form like gjerne kan karakteriseres firkantet som trekantet.
- B) Det har ikke karakter av et avtrykk; leira ser ut til å være skuflet eller skjøvet ut til sidene.
- C) Den borterste siden av "firkanten" er flat - der er leira ikke dunget opp - som om noe er

blitt "skjøvet inn" fra den kanten.

2. Bunnen i sporet ser ut til å være fri for tang/tare, mens vi kan se litt av den på sporets kanter.
3. Bortsett fra noen få spor (3-5) som sterkt minner om avtrykk, og som visstnok bare fantes på Kjølsoya, er sporene temmelig uensartet både hva størrelse og form angår. Leira er ganske enkelt "rotet opp". Noen av sporene med tilnærmet trekantform, bærer preg av å være gravd.
4. Vannstanden over leira på Kjølsoya er stor nok ved høyvann til at en flatbunnet båt av en viss størrelse kunne komme inn der. Så hvis sporene stammer fra en farkost, behøver ikke denne å ha vært luftbåren.

La oss videre notere at de sporene som virker "gravd" ble funnet litt senere enn avtrykkene på Kjøløya. Oppstandelsen omkring hele saken var stor, og særlig lokalavisene fråtset i stoffet, med store oppslag så å si daglig.

Kunne noen av sporne være blitt "fabrikkert"? Vi har ingen indikasjoner på dette, kanskje bortsett fra at sporene virker oppgravd, og at de ble funnet av avisfolk.

Hvis noe slikt skulle være tilfelle, står det igjen å forklare de få trekantene på Kjøløya.

ET SKRITT FREMOVER I TIDEN

I nr. 1/90 gikk vi tilbake i tiden, til Lorentz Johnsens observasjon i 1959, for å se etter en mulig sammenheng med sporene.

La oss nå gå den andre veien; frem til mars 1975. På den tiden hadde avisene store oppslag om en ukjent ubåt i Namsenfjorden, observert den 19. mars.

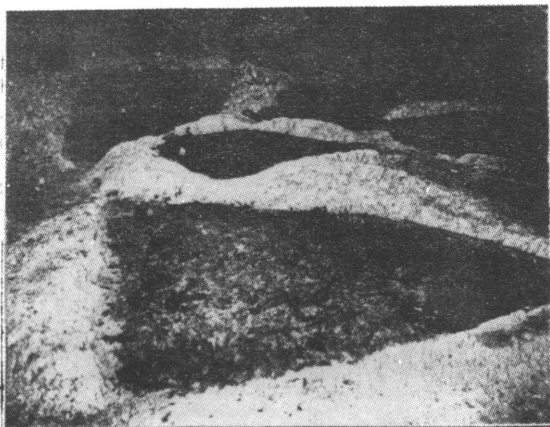
"Vi undersøker saken meget nøye, og er i hvert fall sikker på at det ikke var noen norsk ubåt," sier orlogskaptein J.E. Spjeldnes til Fellesavisa (for 18.4.75.) Og han sier videre:

"Når det gjelder dette aktuelle tilfellet har vi fått en tegning, og vi må selvsagt se bort fra målene, men selve konstruksjonen av tårnet er av en type vi ikke kjenner."

Det var på høylys dag båten ble observert mellom Otterøylandet og Jøa. Båten lå en god stund i overflatestilling.

Hva har så en ubåt å gjøre med sporene i fjæra? Neppe noe som helst. Men når fremmede ubåter kan operere i Namsenfjorden er det vel ikke teoretisk umulig at også andre typer flytende farkoster av utenlandsk opprinnelse kunne ha vært der. Hva med landgangsfartøyer? De er ganske flatbunnet. Foran har de en fallem. La det som en kuriositet være nevnt at ifølge en ubekreftet på-

stand skal en bestemt nasjon-ha eller ha hatt landgangsfartøyer med litt spesielle støtteanordninger på fallemmen. Det spesielle er formen - de skal være trekantet. Med andre ord: Et reelt UFO - Uidentifisert flytende objekt...

Sporene synes faktisk alle sammen å være av ulik karakter, og man kan spørre seg om overhodet noen av dem er avtrykk i det hele tatt -

Et forhold som gjør saken vanskelig er at det hverken finnes fotografier eller skisser av hele fjæra der sporene opptrådte; noe som kunne ha fortalt en hel del. Av bildene kan man se at det finnes en masse spor etter aktivitet, av mange slags fasonger -

APROPOS MERKELIGE AVTRYKK I BAKKEN

En annen verdensberømt ufo-sak er de merkelige sirkelrunde avtrykkene i engelske kornåkrer - Teorier om sirklenes opphav diskuteres stadig; Noen mener det dreier seg om spesielle virvelvinder, andre at det er tale om juksemakeri --

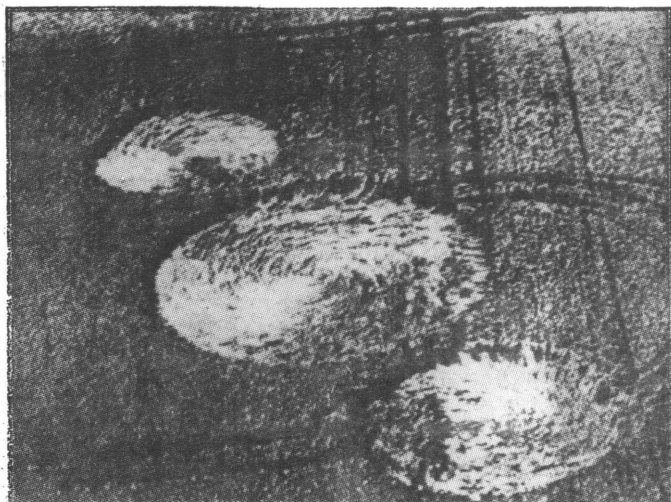
Vi skal ikke ta opp saken her, men bare bringe en tankevekkende historie hentet fra avisen 'USA Today', for 26. juli i år.

Her heter det at forskeren Colin Andrews de siste ti årene har forsøkt å bevise at han ikke er hva britene kaller "a nutter" (en gal-

styr verdt 1.8 millioner dollar...

"Det er meget beklagelig", sa han, "dette har forstyrret oss i et seriøst forskningsprogram."

Inne i de nye sirklene fant man Quija-bord, slike som brukes ved okkulte ritualer, kors etc., tydeligvis etterlatt ikke av små grønne menn, men

TRE AVTRYKK I EN KORNÅKER I WESTBURY, ENGLAND, FOTOGRAFERT AV ET MILITÆRHELIKOPTER DEN 4.8.87

ning). Han har installert seg høyt oppe på en klippe med utsikt over de bølgende kornåkrerne i Wiltshire sammen med 60 andre forskere samt folk fra BBC og Nippon TV. Hensikten er å finne ut hva det er som lager disse sirklene i sydengelske kornåkrer; det snakkes om 900 av dem i alt.

Men om morgenen den 25. juli måtte Andrews og hans gruppe innrømme at de var blitt holdt for narr av noen hittil uidentifiserte spøkefugler, som laget seks eller syv sirkler rett nedenfor hans ut-

svært menneskelige bløffmakere. Den britiske pressen og leserne elsker en god midtsommerfantasi. Tidligere var det sjøormen i Loch Ness. Nå er det sirklene. Disse har dukket opp gjennom flere hundre år, men det er blitt stadig flere av dem de siste månedene.

"Vi ser etter en luftbåren komponent som er uidentifisert; den er ofte lysende og orange av farge", sier Andrews. På spørsmål om han mente UFOer svarte han: "Vi må være forsiktige med hvilke termer vi bruker".

- KS

Det spøker

SPØKELSESHISTORIER HØRER VEL EGENTLIG IKKE HJEMME I NIVFO-BULLETIN, MED MINDRE DET SKULLE DUKKE OPP NOE HELT SPESIELT; MEN VI HÅPER AT LESERNE NÅ VED JULETIDER IKKE HAR NOE I MOT AT VI BRINGER DENNE BERETNINGEN, SOM I ALLE FALL ER HELT SANN ---

Av diskresjonshensyn utelater vi personnavn og sted, men hovedpersonen i historien var godt kjent av undertegnede. Hun var da en eldre kvinne, og det ble sagt om både henne og hennes bror at "de eier ikke nerver" - dvs. at de tok alt med stor ro og fatning. Vi kan kalle henne frøken S.

Frøken S tjente i sine yngre dager på en prestegård, og som alle prestegårder med respekt for seg selv hadde også denne et hus-spøkelse å vise til. Det var den tidligere prestefruen, het det seg, som av og til dukket opp i stuen om nettene og spilte piano.

En dyster høstnatt var frøken S alene på prestegården, da prestefamilien var bortreist for noen dager.

Den store, gamle hovedbygningen lå ganske ensomt til - hvitmalt og spøkelsesaktig i seg selv.

Frøken S lå alene på rommet sitt i annen etasje. Klokken var godt over midnatt, og den eneste lyden som hørtes var fra vinden som rusket i trærne utenfor.

Men plutselig mente frøken S å høre en annen lyd... Den kom nede fra stueren i etasjen under, og var ikke til å ta feil av:

Noen spilte piano der nede!

Frøken S, som ikke akkurat var kjent for å innbille seg ting, var helt sikker, det ble spilt på pianoet i den tomme stuen. Så måtte altså historien om den tidligere prestefruen være sann.

De fleste ville vel blitt livredde, alene i det store tomme huset om natten. Men ikke frøken S! Hun sto opp, og ruslet rolig ned trappen til stua. Hva ville hun få se der nede?

Storstua lå i mørke, bortsett fra et blekt skinn fra månen, som falt inn gjennom vinduet. Pianoet spilte fremdeles.

Frøken S fikk øye på en skikkelse på pianoet! Den var liten, og lignet svært lite på en prestefru, men tangentene trakterte den med brask og bram...

Frøken S gikk resolutt bort til pianoet. Vennlig men bestemt grep hun skikkelen med begge hender - bar den ut av stua, åpnet døren ut til gården og lempet spøkelset ut i natten!

"Så-så-- ut med deg pus..." sa frøken S rolig.

Hun gikk opp og la seg igjen, og har aldri siden verken sett eller hørt noe spøkelse.

Frøken S eide ikke nerver. Derfor ble man snytt for en ytterlige bekræftelse på at en forlengst avdød prestefru av og til kom tilbake og koset seg ved pianoet på mørke høstnetter.

Frøken S fortalte selv historien fra sin tid på prestegården, og hvordan hun fikk øye på husets katt, i det den spaserte frem og tilbake over pianotangentene.

- KS

SCIENTOLOGI-SEKTEN

SCIENTOLOGI-SEKTEN ER UTE MED NY OFFENSIV -
ORGANISERT INNSENDELSE AV LESERINNLEGG TIL
AVISENE IFØLGE KILDER I USA; NYE AVSLØRINGER
I DANMARK OG ANDRE STEDER

I Para-NYI nr. 2/90 bringes noen interessante oppslag fra Ekstra-Bladet for 20. juli i år:

"SCIENTOLOGY AD BAGVEJEN"

Den beryktede Scientology-bevegelsen har dessverre stadig sterke røtter i Danmark. Det kan teologen Johs. Aagaard bekrefte. På Dialogcentret i Århus hjelper han og andre hver måned fire-fem mennesker som har fått psykiske skader av å ha vært i kontakt med den multinasjonale fidus-organisasjonen.

Bevegelsens levedyktighet bekreftes av artikler i Ekstra-Bladet i går og i dag, hvor vi har satt fokus på organisasjonen bak et nytt behandlingshospital, som i den kristne Johanitter-ordenens navn åpnes i Gram i Sønderjylland i oktober.

Drivkraften bak prosjektet heter Kurt Christensen, og han er lege. Fra en klinikk i Århus har han i lengre tid arbeidet med et omdiskutert stoff - kalt EDTA - som tidligere ble brukt i . farve og lakk-industrien. Stoffet skulle ifølge Christensen og hans tilhengere være nesten mirakuløst effektivt i behandlingen av åreforkalkning, noe som bestrides av Hjerteforeningens leger.

Kurt Christensen er ikke bare blitt ansatt som direktør og sjef-lege på det nye privathospitalet - han ser også, etter Ekstra-Bladets opplysninger, den største enkeltaksjonær i johanitternes prosjekt, hvilket selvfølgelig gir ham enorm

innflytelse på dets utforming og drift. EDTA-kuren vil da også bli høyt prioritert - 25.000 kroner per pasient!

Sjeflegens foretaksomhet rekker imidlertid enda lenger. Han er ifølge Johs Aagaard toppboss i den danske avdeling av Scientology-bevegelsen - en bevegelse som mer enn gjerne benytter seg av bakdører i forkynnelsens tjeneste.

Da den kristne Johanitterordenen og Scientology ideologisk sett mildt sagt er hverandre fremmede, er det kanskje ikke så mye å si på at Kurt Christensen har "glemt" å orientere ordenen om nettopp denne gren av sine aktiviteter.

Derfor er det godt at Ekstra-Bladet kan råde bot på denne forglemmelse. Og det gjør vi gjerne, ettersom vi har gjort det til en av våre hovedoppgaver å avsløre hvor Scientology forsøker å sette sine heslige spor.

Hovedartikkelen på side 12 har som overskrift:

"SCIENTOLOGI-BOSS HAR PENG I HOSPITALET".

Den helsides artikkelen forteller også at han nå risikerer avskjedigelse.

Fra USA hører vi at sekten også driver organisert innsendelse av leserbrev til avisene, hvor det gjelder å få nevnt Ron Hubbard, Scientology og Dianetik.

>>>>

OGSÅ I NORGE

Også i norske aviser har det dukket opp slike innlegg, f.eks. i Morgenbladets leserpalte.

Innleggene er undertegnet av Knut Jørgen Plesner, informasjonssekretær Scientologikirken, Oslo.

I Morgenbladet for 28.8.90 lyder overskriften:

"EUROPEISKE SCIENTOLOGER PÅ KORSTOG FOR RELIGIØS FRIHET"

Korstoget, som er grunnlagt av scientology-sekten, kaller seg for

"International Religious Freedom Crusade". De skal ha overlevert en erklæring til Europarådet og den Europeiske menneskerettighetskommisjonen i Strasbourg, hvor det kreves beskyttelse og bevaring av religiøs frihet og menneskerettigheter i Europa.

Scientologene ber om at det blir satt en umiddelbar stopper for statsstøtte til anti-religiøse bevegelser i visse europeiske land.

Allerede den 31. august dukker den samme Plesner opp igjen i Morgenbladet, hvor overskriften lyder:

"RELIGIONSKRIG I NORGE"

Innlegget har bl.a. et angrep på den norske foreningen Scientologiofrenes Støtteforening (SOS NORGE), og dens svenske motstykke Föreningen Rädda Individiden (FRI). Dette er foreninger som forsøker å ta seg av de mange, spesielt unge, som er blitt skadet av sekten.

Det er tydeligvis stadig like innbringende og populært å drive forskjellige aktiviteter i ly av religionens fane. En opplagt menneskerettighet burde i alle fall være å være sikret forsvarlig informasjon om de verste utvekstene av slik aktivitet.

Om Scientology forevrig, se bl.a. NIVFO-Bulletin nr. 1/84.

TRE UFO-STYRT PA TO AR !

Den 21. april 1989 ca. kl. 02.20 styrtet et UFO ned på stranden nær Haifa i Israel, forteller den engelske UFO-gruppen Quest International.

Et ungt par, begge 22 år så det 20 meter lange og 6 meter brede objektet styrte ca. 300 meter fra dem. Da de trodde det var et fly, skyndte de seg frem for å hjelpe. Men det var umulig. Meterhøye flammer tvang dem til å holde seg på avstand. Men de kunne se at det ikke var et fly. I flammehavet lå et elliptisk objekt, hvor flammene sliktet ut av noen hull i skroget. Partet tilkalte politiet.

Da heller ikke politiet klarte å slukke ilden tilkalte de en israelsk UFO-ekspert, Hadessa Arbel. Han kunne fortelle at dette var det tredje UFOet som hadde ramlet ned på stranden ved Haifa. Det første styrtet den 26.9.87 og det andre den 28.5.88.

UFO-logen samlet inn en del prøver fra stedet. De ble undersøkt på det Oceanologiske instituttet, hvor man ennå ikke er ferdig med undersøkelsene.

Branden i det styrtede UFOet var så kraftig at et vannområde innenfor en radius på 15 meter fra styrtstedet boblet i mer enn 3 timer som om det kokte. Men vannet var ikke varmt! Både den amerikanske UFO-organisasjonen CUFORN og den engelske QUEST International har fått tilsendt prøver av vannet og de formodede restene av UFOet. Prøvene analyseres nå..

KILDER: QUEST International, The Journal of UFO Investigation vol. 9, nr. 3.
UFO-NYT nr. 3/1990.

NIVFO BESTEMTE SEG FOR Å UNDER-
SØKE DENNE SAKEN NÆRMERE. KON-
KRET MATERIALE ER DET JO IKKE
FOR MYE AV PÅ DETTE OMRÅDET...
SE SISTE SIDE!

ARBEIDSLEDIG BLE MISBRUKT -

FYLTE UT PERSONLIGHETSTEST DA HUN SØKTE JOB - TESTEN HAVNET HOS SCIENTOLOGY-SEKTEN -

Visste HKéren at den testen hun utfylte da hun var til jobsamtale hos firmaet Edv. Lillelund A/S i Lyngby var Scientologyens? Hun sier nei. Direktøren sier ja.

- De fire-fem søkerne som ble spurt om de ville testes fikk vite at det var Scientologys test, sier direktør Gorm Lillelund, som selv er scientolog.

- Det stemmer ikke - hvis jeg hadde visst at det var Scientologys test ville jeg aldri ha fylt den ut, sier HKéren, som ønsker å være anonym.

HK-Bladet forsøkte gjennom direktøren å få kontakt med de andre søkerne, men han ønsket ikke å formidle kontakten.

- Scientologer lyver ikke. Jeg mener ikke at jeg har plikt til å bevise noe overfor deg. Du må tro på ditt HK-medlem eller på Gorm Lillelund. Det er opp til deg selv, sier Gorm Lillelund.

KONTAKTET AV SCIENTOLOGY

- Jeg ble spurt om jeg ville fylle ut en personlighetstest, og det gikk jeg med på. De sa at den kun var til firmaets bruk, og at den ville bli destruert etterpå. Jeg kunne få resultatet, forteller HKéren.

Tre dager senere ble hun oppringt av Copenhagen City Center (CCC), som Scientology-sekten diskret kaller sitt senter på Fredriksberg.

HKéren kunne komme inn og få resultatet av testen neste dag. Om morgenen fikk hun avslag på jobben.

- Jeg dro dit inn likevel - man er vel nysgjerrig. Men jeg undret meg litt over at jeg skulle inn til CCC, for det var ikke blitt nevnt at andre ville bli innblandet.

Først nå fant hun ut at testen stammet fra den omstridte sekten.

MANN OG JOB

Resultatet av testen viste at HKéren hadde problemer med kommunikasjon - de

kunne dog løses med et kurs til 1.450,- kroner.

Hvis jeg tok kurset så - vips - ville jeg ha en jobb!

Kurset kunne også hjelpe den fraskilte HKéren til å finne en mann.

- Jeg fortalte at det ikke var noe problem. De trodde forøvrig at de hadde enda et emne...

HKéren sa nei til kurset. Men omkring lønningsdag ringte de fra Scientology, igjen for å overtale til kurset. Og igjen sa HKéren nei.

BESTE TEST?

Direktør Gorm Lillelund er medlem av Scientology-sekten, men sier at det ikke er derfor han bruker testen.

- Jeg bruker den fordi det er den beste test som finnes.

- Hvem sier det?

- Det gjør jeg for eksempel. Forøvrig er det mange som bruker testen. Det er ikke noe fordekt ved den.

Gorm Lillelund har fått testen gratis hos Scientology, mens firmaer som U-Man og Silhouet Profilanalyse lever av å selge den; dog uten at det fremgår av salgsmaterialet at det er den samme testen som Scientology bruker.

Hos Sejersens Udvalgelse i Århus har psykolog Ole Kromann flere ganger fått testen tilbudt.

- Jeg kikket på brosjyren og tenkte at dette nok var Scientology, så jeg lå den bort.

Ole Kromann tar avstand fra Scientologys metoder.

- De reklamerer med at testen er forsøkt på mennesker. Selvfølgelig er den det, de trekker dem jo inn fra gaten. Men det er ikke dokumentert at testen duger til personalutvalgelse.

SKJULT OPPRINNELSE

Silhouet avviser enhver forbindelse med Scientology.

- Alt hva vi gjør er l. Ron Hubbards, ikke Scientologys, sier direktør Claus

Heimann.

L. Ron Hubbard er Scientologys grunnlegger, og hans tester og kurser er nøyaltig de samme som sekten bruker.

- På to måneder har vi fordoblet omsetningen, og kun noen få stusser over testens opprinnelse, forteller Claus Heimann, som ikke vil opplyse om han eller medarbeiderne har tilknytning til sekten.

Testens opprinnelse fremgår kun i nederste høyre hjørne på siste side, hvor der med bitte små bokstaver står L. Ron Hubbard...

HK nr. 4/1990

PARA NYT Nr. 2/1990

FRIUNDERVISNINGEN I TRONDHEIM 7013 TRONDHEIM

I 1988 annonserte Friundervisningen bl.a. to kurser i astrologi. I kurskatalogen ble astrologien omtalt som vitenskap. (Se NIB nr. 3/88, s. 23.) Etter påtale fra NIVFO til Forbrukerombudet ble Friundervisningen gjort oppmerksom på at omtalen i katalogen var ulovlig. Neste år ble det ingen astrologi-kurs, på grunn av for liten ansøking til kursene.

I åre's kurskatalog annonseres innføringskurs i antroposofi. Varigheten er 12 uker og prisen kr. 500,-. I omtalen reklameres det med antroposofi som impuls til kunst, vitenskap og religion. Det vises til Steiner-skolen og antroposofisk medisin, biodynamisk landbruk.

I kurskatalogen finner man dessuten kurser i yoga og Qi Gong. Dette siste er "en del av en tradisjonell tusenårig gammel kinesisk medisin. Treningen bygger på prinsippet om Yi og Yang, elementene i naturen som opprettholder likevekt." Teksten rammes neppe av lov om markedsføring, og opplysning via massemedia kan lett bli "reklame" for kursene.

CENTER FOR INQUIRY

BRINGER SKEPTISISMEN TIL RADIO OG TV

I USA er det dannet en ny organisasjon med det formål å bringe skeptisisme, kritisk tenking og vitenskapelige synspunkter ut til mediene på en mer prominent måte. Navnet er CENTER FOR INQUIRY.

Organisasjonens øverste leder er Tom Flynn, en erfaren professor i visuell kommunikasjon.

Inntil nå har CSICOP satset på sitt tidsskrift The Skeptical Inquirer, samt på konferanser, seminarer og 'PR', for å spre det skeptiske budskapet.

The Center for Inquiry vil utvide dette med radioprogrammer, video-produksjoner og andre prosjekter innen elektroniske media. Et stort radioprogram som går på publikumservice i kritisk tenking er allerede annonsert. Programleder er den kjente underholdningsstjernen Steve Allen.

Et program under produksjon er "The Voice of Inquiry", et radioprogram som vil dekke emner av interesse for skeptikere og andre tilhengere av kritisk tenking.

I programmet vil man bl.a. få høre intervjuer med Tom MacDonald om SETI, med Joe Nickell vedrørende påstandene om at menneskerspontan kan 'ta fyr', med Ray Hyman om hvorfor han er skeptiker og med Susan Blackmore om ESP, Nær-døden-opplevelser, og ut-av-kroppen-opplevelser.

Her er organisasjonens adresse:

THE CENTER FOR INQUIRY,
Box 229, Buffalo, NY, 14215.
FAX: (716) 834-0841.

KILDE: Skeptical Inquirer nr. 4/90
=====

Sikkert nok er det vel denne fremgangsmåten som må til hvis man vil nå ut til de brede lag av folket.

Absolutt noe å tenke på, også andre steder enn i USA.

- Red.

AKUPUNKTUR

UTREDNING FRA PROSJEKTGRUPPE FOR UTREDNING AV NÅLEAKUPUNKTUR M.V.

NIVFO har i henhold til tidligere avtale omsider mottatt akupunktur-utvalgets rapport. Den er på 74 sider i A4-format.

RAPPORTENS INNHOLDSFORTEGNELSE:

Den er inndeilt i 9 kapitler, hvor rubrikkene lyder som følger:

Innledning
Sammendrag
Problemstillinger
Forholdene i Sverige og Danmark
Definisjoner
Risikomomenter
Regulering av nåleakupunktur m.v.
Regulering av andre undersøkelses-
og behandlingsmåter
Annet
Tillegg: Litteratur og vedleggs-
oversikt

Rapporten inneholder i grunnen lite nytt. Utvalgets vurdering av akupunktur går i store trekk på det samme som tidligere har vært bragt i NIB om temaet.

BAKGRUNNEN for oppnevningen av denne prosjektgruppen var i korthet at helsemyndighetene har oppfattet nåleakupunktur som operativt inngrep i kvaksalverlovens forstand, mens det har vært tvil om hvorvidt lovavdelingen i Justisdepartementet har vært enige i dette. Utvalgets mandat er i korthet oppfattet slik:

1. Faglig medisinsk å avklare om AP er å anse som operativt inngrep.
2. Fremme forslag til evt. regulering av nåleakupunktur (NAP), hvor man også vurderer visse andre forhold.
3. Vurdere om det er andre undersøkelses- og behandlingsmåter som bør reguleres ved særlige bestemmelser.

Det nye i rapporten må stort sett sies å være utvalgets forslag og konsekvensene av disse, bl.a. endring av kvaksalverloven. Disse konsekvensene uttrykkes i fem punkter:

1. Endring av kvaksalverlovens § 3 første ledd, hvor det åpnes adgang til å la fysioterapeuter på nærmere bestemte vilkår utøve NAP.
2. I lovproposisjonen defineres benevnningen operative inngrep, og det gis en nærmere beskrivelse av dette.
3. Det fastsettes en hygieneforskrift med hjemmel i kommunehelse-tjenestelovens § 4a - 1 som omfatter alle former for innstikk i eller gjennom hud og slimhinner.
4. Det fastsettes forskrift til kvaksalverlovens nye § 3, hvor de hvilke som må være oppfylt for at fysioterapeuter skal kunne utføre NAP, fastsettes.
5. Prosjektgruppen har vurdert hvorvidt det også for leger og tannleger bør fastsettes bestemte krav for å kunne utøve NAP. Legelovens § 25 og tannlegelovens § 24 fast-

setter krav om forsvarlig virksomhet, hvilket innebærer at metoden må beherskes for å kunne anvendes. Det er ikke på noe annet område av disse grupperes virksomhet stilt definerte krav til utdannings/praksis/kyndighet, og det synes derfor unaturlig at det skal gjøres for NAP. Derimot vil det kunne tenkes at dersom det innføres særskilte offentlige takster for NAP (refusjon fra folketrygden), vil det kunne kreves særskilt godkjenning for å anvende vedkommende takster (slik som f.eks. for tyding av EKG).

ENDRING AV KVAKSALVERLOVEN

Gruppen foreslår at kvaksalverloven endres ved at § 3 gis et tillegg med slikt innhold:

"Det som er sagt i første ledd er dog ikke hinder for at NAP kan utføres av godkjent fysioterapeut etter forordning av lege og etter forskrift som fastsetts av Kongen."

Det foreslås videre at man i lovproposisjonen definerer såvel operativt inngrep som nåleakupunktur - jmf. 5.2 og 5.1. Det bør videre i lovfremlegget gis merknader til § 3 første ledd med slikt innhold:

"Disse bestemmelser er likevel ikke til hinder for at mindre, alminnelig førstehjelp, som fjerning av f.eks. flis eller fiskekrok i finger eller i/på andre lemsdeler, samt andre former for alminnelig førstehjelp kan utføres av ikke-leger (tannleger).

Tilfeller av nødrettskarakter vil alltid måtte vurderes særskilt - jmf. straffelovens § 48.

Nåleakupunktur i behandlingøyemed er etter denne lov å anse som operativt inngrep. Det skiller i denne sammenheng ikke mellom kroppsakupunktur og øreakupunktur.

Vortefjerning som medfører at en trenger inn i eller gjennom hud/slimhinne, omfattes av betegnelsen operativt inngrep i denne lov.

Tatovering og hullsetting i øreflipp i kosmetisk øyemed omfattes ikke av betegnelsen operativt inngrep i denne lov, da disse inngrep ikke kan sies å bli utført i behandlingøyemed."

Rapporten går videre med en forskrift til kvaksalverlovens § 3, om innskrenkning

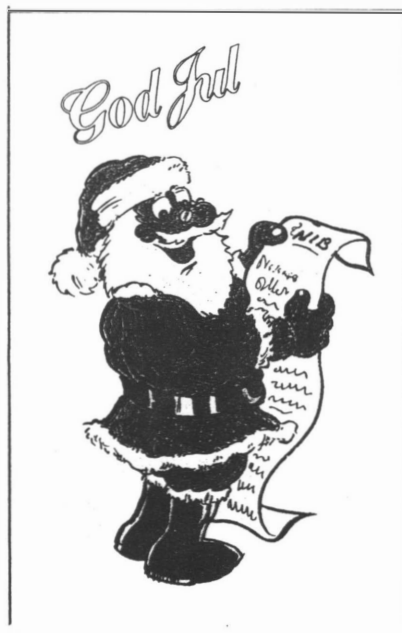
i adgangen for den som ikke er norsk lege eller tannlege, til å ta syke i kur, samt en hygieneinstruks.

I kapittel 8 omtales laser, elektrisk stimulering koplet til nettspenning og transkutan nervestimulering (TNS). Her anfører utvalget et meget viktig poeng:

"Som ved all symptomatisk behandling vil det også for TNS være fare for at symptomer lindres uten at riktig diagnose er stilt, med de konsekvenser det kan medføre."

Utvalget regner med at det i Norge finnes ca. 200 praktikanter av AP som ikke er lege, tannlege eller fysioterapeut. Man regner med at de aller fleste av disse er homeopater, som har lært øreakupunktur. Utvalget mener at man på lovgiversiden ikke kan ta hensyn til at personer har skaffet seg utdanning for å drive virksomhet som er i strid med gjeldende norsk lovgivning.

NIVFO har mottatt rapporten fra Helsedirektoratet. - Red.

DYR OG SPRÅK

KAN APER LÆRE Å SNAKKE ET SPRÅK?

Før vi kan avgjøre hvorvidt aper har et språk, trenger vi en definisjon av språk. Språk slik vi kjenner det er et menneskelig kommunikasjonssystem som eksisterer blant menneskelige skapninger. Når vi kommuniserer blir et budskap sendt fra en part til en annen part. I de fleste tilfeller er den sendende part et enkelt menneske som henvender seg til en eller flere menneskelige skapninger. Budskapet er laget ved hjelp av signaler. Ved de fleste typer av dyrisk kommunikasjon vil signalet være en lyd eller en bevegelse. Et enkelt signal er assosiert med et enkelt budskap. Vanligvis er disse tegnene iboende (medfødte), selv om det kan finnes forskjellige tillærte variasjoner av tegn som generelt er artsbestemte.

I det menneskelige språket er det ikke slik. Selv om enkelte kommunikasjonssignaler er medfødt (gråt, hyl, latter) er ikke disse en del av det menneskelige språkssystem. Menneskelig språkssystemer anvender seg av to signaler: vokale lyder og gestikulering - det systemet som blir brukt av døve mennesker. Disse signalene er kombinert med noen komplekse former kalt ord, og ordene blir formulert til komplekse konstruksjoner, kalt setninger og setninger. Et sett av regler kalt grammatikk er viktige for denne kompleksiteten.

Hvis man skulle lære aper å snakke reiser spørsmålet seg: "Hva lærer apene?" Hva er det de gjør for å kommunisere? Former de innviklede ord? Vanskelige setninger? Apene later til å kunne lære vilkårlige, skjønsmessige signaler, men ville de kunne kombinere disse til et regelbasert system?

I en artikkel av Sue Savage-Rumbaugh et al., gis en liste over to og tre-symbolsekvenser. To-symbol-listen inneholder et begivenhetssymbol og et symbol som representerer en deltaker av begivenheten. Rekkefølgen av de to symbolene later ikke til å være fast, da begge rekkefølgene er mulige.

Tre-symbols-listen inneholder to begivenhetssymboler og to deltakersymboler. Begivenhetssymbolet kunne opptre i første, andre eller tredje posisjon av sekvensen. De to deltakersymbolene kunne forekomme i begge rekkefølger, selv om den utførende part (aktøren), eller den handlende deltaker hadde en tendens til å opptre først.

Ut fra disse data er det ikke mulig å konkludere at der er noen regler som bestemmer rekkefølgen av noen som helst av symbolene. Disse later til å opptre på en tilfeldig måte.

Før vi kan påstå at aper er i stand til å lære et språkssystem slik dette er definert foran, må mye mer gjøres for å fastslå hvorvidt det forekommer noen form for rekkefølge eller struktur i kombinasjonen av de symbolene. Apene bringer fram det måtte fremkomme solid evidens for det motsatte, må vi konkludere med at aper ikke har noe språk eller er i stand til å lære et.

KILDE: The Rational Enquirer 4/90.
British Columbia Skeptics.

ARTIKKELFORFATTER:
Richard DeArmond
[Professor i språkvitenskap, SFU.]

"SUBLIMAL-BÅND" (forts. fra s. 55)

overbevisning om at noen antakelser er riktige og andre falske."

KILDE: The Ontario Skeptic's News-Letter nr. 4/1990.

ORIGINALTITTEL:
Scientists dubious about 'subliminal' tapes.

FORFATTER: Sally Johnston,
Canadian Science News Service.

"SUBLIMINAL-BÅND"

Det finnes ingen vitenskapelige beviser for at såkalte 'subliminale' lydbånd, som påstås å være utmerket for alt fra røking til dårlige tenner, utretter noe av det som tillegges dem. Og det er på tide at publikum får vite dette, sier en psykolog fra Toronto.

"Det finnes ikke fnugg av vitenskapelige beviser for at subliminale budskaper har noen som helst terapeutisk innflytelse," sier dr. Timothy Moore, professor i psykologi ved Glendon College, York University.

Han kritiserer sine vitenskapelige kolleger for ikke å gå ut med informasjon til folk om hva vi vet om nytten av disse lydbåndene.

Subliminal-tapes er nå en 50 millioner dollar-industri i Nord-Amerika. Markedsførerne påstår at man ved å lytte til båndene kan kurere seg for helseproblemer som overvekt, røking, depresjon, impotens og premenstruelle krampes.

Andre lydbånd sies å være effektive for kroppsbygging, selvfølelse, hukommelse og sågar brystvidde.

Det hevdes at båndene fungerer ved en kombinasjon av selvhypnose og "skjulte" budskaper, som ofte er "begravet" i et lydbånd med musikk, og retter seg inn på lytterens underbevissthet.

Moore sier at han har sammenlignet selgernes påstander med vitenskapelige studier. Han har lyttet til mer enn 20 subliminal-lydbånd.

Han siterer et studium ved University of Waterloo hvor en del slike bånd ble undersøkt med en spektrograf. Denne er følsom for lydfrekvenser og intensitet. Undersøkelsen avslørte (påviste) kun de hørbare ordene og musikken, sier han.

Moore viser også til forskere i California som benyttet grupper av frivillige i undersøkelser av slike bånd. Vitenskapsfolkene fant ikke

evidens for at båndene hadde noen som helst effekt på lytterne.

"De (båndene) er basert på tvilsomme antakelser om kroppens hørsels-system og underbevisst persepsjon", sier han. Og legger til at det ikke finnes dekning for å anta at folk har en separat oppfattelsesmekanisme som er i stand til å oppfatte "usynlige" tale-signaler. Psykologen er bekymret for at brukere av disse lydbåndene og med helseproblemer kan unndra seg kyndig behandling.

"Nylig lyttet jeg til et lydbånd som påsto at det kunne hjelpe ofre for seksuelt misbruk. Det skulle angivelig befri lytteren for skyldfølelser og bekymring," sa han. "Budskapet var svært enkelt, vær ikke redd, din bekymring vil gå over."

Psykologen (dr. Moore): sammenligner subliminale lydbånd til endring av personligheten med det å bære kobberarmbånd for å kurere revmatisme. Det er ikke uvanlig å støte på mennesker som påstår at de føler en viss bedring ved å bære slike armbånd, sier han. På samme måten kan brukere av disse lydbåndene bli overbeviste om at de har virket.

Men en slik opplevelse av positive forandringer skyldes tro og forventninger, snarere enn noen healingsprosess. Reklamemateriell som følger lydbåndene legger ut om det påståtte budskapet på båndet, slik at lytteren vet hva han angivelig vil få høre.

Moore mener at salget av subliminale lydbånd er basert på aggressiv markedsføring og publikums begeistring for ideen om subliminal-kontrollert oppførsel. Og han hevder at vitenskapsfolk må bære en del av ansvaret fordi de har forsømt å snakke ut. "Vitenskapsfolk har gjerne en motvilje mot å si noe som kan bli tatt for å være et absolutt utsagn," sier han. "Og resultatet blir villfarelse i motsatt retning. Vi antyder en tentativitet som skaper feilaktig inntrykk av facts og bruker for svake uttrykk om vår

(forts. s. 54)

Tre UFO-styrt på to år!

FORTSATT FRA SIDE 49

Når UFO-pressen beretter om havarerte flygende tallerkener; og myndighetene ikke har fjernet og gjemt bort vraket - da er det grunn til å undersøke saken nærmere -

Her hadde man tid, sted og navn.

Den 21. oktober besøkte Jan S. Krogh fra NIVFO Det Nasjonale Oceanologiske Institutt i Haifa, Israel. Der møtte han dr. Dan Kerem, som tilhører det israelske hyperbariske instituttet, også i Haifa.

Det viste seg at restene av "UFOet" (ca. 200 kg.) ganske riktig var blitt analysert, og at de besto av magnesium og magnesiumoksyd. Noen vannprøver kjente dr. Kerem ikke til.

Like ved objektet som Eilat og Ridderman hadde observert, ble det funnet en merkelapp som meget klart tyder på at objektet var en såkalt "flare" som er skutt opp eller sluppet ut i fallskjerm av militæret i forbindelse med f.eks. en øvelse. På lappen er det angitt at den var kontrollert siste gang den 31. desember 1981, og at den besto av magnesium. Skriften på lappen er hebraisk. NIVFO fikk beholde denne merkelappen, men det er teknisk vanskelig å gjengi den her i bladet.

Dr. Kerem kjente til at det israelske forsvar (IDF) ofte hadde øvelser i området, som ikke er bebodd. Han kjente litt til 'ufologen' Hadessa Arbel, en kvinne, og at hun er en slags religiøs fanatiker à la von Däniken. Hun var visstnok av den oppfatning at objektet eller UFOer generelt, måtte være 1990-utgaven av profeten Elias' ildvogn eller himmelvogn. Elias holdt ifølge Bibelen til i Haifa-området...

Det israelske hyperbariske institutt hadde mottatt restene av flåren fra Det Geologiske Institutt i Jerusalem, via en dr. Henry Fonner der.

Dr. Kerem kunne også med temmelig stor sikkerhet tilskrive de to tidligere observasjonene militær aktivitet.

Stedet ligger ca. tre kilometer sør for Haifa sentrum, ved kanten av Middelhavet.

Dr. Dan Kerem, fotografert på stranden utenfor Haifa, peker mot stedet hvor "ildvognen" styrtet ned og brant opp -

I bakgrunnen ser vi Det Hyperbariske Instituttet.

Foto: Jan S. Krogh

I neste nummer vil vi se litt på en "nesten-ulykke" med et UFO i Vanylven! Det foregår nok en del uvettig flyving.

Red.